Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

4 февруари 2016 година*

„Преюдициално запитване — Допустимост — Дъмпинг — Внос на обувки с горна част от кожа с произход от Китай и Виетнам — Валидност на Регламент (ЕО) № 1472/2006 и на Регламент за изпълнение (ЕС) № 1294/2009 — Антидъмпингово споразумение на СТО — Регламент (ЕО) № 384/96 — Член 2, параграф 7 — Определяне на дъмпинг — Внос от страни с непазарна икономика — Искания за получаване на статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика — Срок — Член 9, параграфи 5 и 6 — Искания за индивидуално третиране — Член 17 — Изготвяне на извадка — Член 3, параграфи 1, 5 и 6, член 4, параграф 1 и член 5, параграф 4 — Сътрудничество от производството на Съюза — Член 3, параграфи 2 и 7 — Установяване на вреда — Други известни фактори — Митнически кодекс на Общността — Член 236, параграфи 1 и 2 — Възстановяване на недължими мита — Срок — Непредвидими обстоятелства или непреодолима сила — Невалидност на регламент, с който се въвежда антидъмпингово мито“

По съединени дела C-659/13 и C-34/14

с предмет преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 ДФЕС от First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Първоинстанционен съд (отделение по данъчни дела), Обединено кралство) и от Finanzgericht München (Финансов съд Мюнхен, Германия) с актове от 9 декември 2013 г. и 24 октомври 2013 г., постъпили в Съда съответно на 13 декември 2013 г. и 24 януари 2014 г., в рамките на производства по дела

C & J Clark International Ltd

срещу

The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (C-659/13),

и

Puma SE

срещу

Hauptzollamt Nürnberg (C-34/14),

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: L. Bay Larsen, председател на трети състав, изпълняващ функцията на председател на четвърти състав, J. Malenovský (докладчик), M. Safjan, A. Prechal и K. Jürimäe, съдии,

генерален адвокат: Y. Bot,

* Езици на производството: немски и английски.

секретар: L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 8 юли 2015 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за C & J Clark International Ltd, от A. Willems, S. De Knop, S. Mourabit и J. Charles, advocaten,

— за Puma SE, от K. von Brocke, Rechtsanwalt, и E. Vermulst, J. Sud и S. Van Cutsem, advocaten,

— за Съвета на Европейския съюз, от S. Boelaert и B. Driessen, в качеството на представители, подпомагани от B. O'Connor, solicitor, и S. Gubel, адвокат,

— за Европейската комисия, от L. Armati и L. Grønfeldt и T. Maxian Rusche, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 17 септември 2015 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалните запитвания се отнасят до валидността и тълкуването на Регламент (ЕО) № 1472/2006 на Съвета от 5 октомври 2006 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито и окончателното събиране на временното мито, наложено върху вноса на някои обувки с горна част от кожа с произход от Китайската народна република и Виетнам (ОВ L 275, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 50, стр. 3, наричан по-нататък „окончателен регламент"), и на Регламент за изпълнение (ЕС) № 1294/2009 на Съвета от 22 декември 2009 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито върху вноса на някои обувки с горна част от естествена кожа с произход от Виетнам и с произход от Китайската народна република, приложимо и към вноса на някои обувки с горна част от естествена кожа, доставяни от Административен район със специален статут Макао, декларирани или не с произход от Административен район със специален статут Макао, след преразглеждане с оглед изтичане на срока на действие съгласно член 11, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета (ОВ L 352, стр. 1, наричан по-нататък „регламент за продължаване", а заедно с окончателния регламент — „спорните регламенти"), както и относно тълкуването на член 236 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митнически кодекс").

2 Тези запитвания са представени в рамките на два спора, насрещни страни по които са съответно C & J Clark International Ltd (наричано по-нататък „Clark") и Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (данъчната и митническа администрация на Обединеното кралство), както и Puma SE (наричано по-нататък „Puma") и Hauptzollamt Nürnberg (Главна митническа служба Нюрнберг) и които са възникнали по повод антидъмпинговото мито, платено от Clark и Puma съгласно спорните регламенти при вноса в Европейския съюз на обувки с горна част от кожа.

Правна уредба

Международното право

3 С Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 година относно сключването от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986—1994 г.) (ОВ L 336, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 3), Съветът на Европейския съюз одобрява Споразумението за създаване на Световната търговска организация (СТО), подписано в Маракеш на 15 април 1994 г., както и споразуменията от приложения 1—3 към това споразумение (наричани по-нататък заедно „споразуменията на СТО“), сред които е Споразумението за прилагането на член VI на Общото споразумение по митата и търговията (1994) (ОВ L 336, 1994 г., стр. 103; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 112, наричано по-нататък „Антидъмпинговото споразумение на СТО“).

4 Член 6.10 от Антидъмпинговото споразумение на СТО определя:

„Като правило властите следва да определят индивидуален марж на дъмпинга относно всеки засегнат износител или производител на разследваната стока. В случаите, когато броят на производителите, износителите и вносителите или на видовете стоки е толкова голям, че да направи неприложимо такова определяне, властите могат да ограничат проучването до разглеждане на достатъчен брой заинтересовани страни или стоки, като използват група избрани образци, която е статистически валидна от гледна точка на информацията, с която разполагат властите по време на подбора, или въз основа на най-високия процент от обема на износа от въпросната държава, който може основателно да бъде разследван“.

5 По смисъла на член 9.2 от това споразумение:

„Когато антидъмпингово мито се въвежда по отношение на която и да било стока, това мито се събира в съответния размер във всеки отделен случай, на недискриминационна основа, върху целия внос на такива стоки от всички източници, за които е установено, че правят дъмпинг или предизвикват вреда, освен вносът от онези източници, чиито гаранции по цените съгласно условията в това споразумение са приети. Властите следва да назоват доставчика или доставчиците на засегнатата стока. В случай че има няколко доставчици от една и съща държава и е невъзможно да бъдат назовани всички, властите могат да назоват страната доставчик. Ако са засегнати няколко доставчици от повече от една държава, властите могат да назоват или всички тези доставчици, или — ако това е невъзможно — засегнатите държави“.

Правото на Съюза

Митнически кодекс

6 Член 236 от Митническия кодекс предвижда:

„1. Възстановяване на вносните или износните сборове се извършва, когато се установи, че в момента на плащането размерът на сборовете не е бил дължим […].

[…]

2. Възстановяването или опрощаването на вносни или износни сборове се разрешава след подаването на молба пред съответното митническо учреждение преди изтичането на срок от три години, считано от датата, на която длъжникът е бил уведомен за тези сборове.

Удължаване на този срок се допуска, когато заинтересуваното лице докаже, че е било възпрепятствано да подаде молбата си за целта в рамките на посочения срок поради непредвидими обстоятелства или непреодолима сила.

[…]“.

Регламент № 384/96

7 Към фактите в основата на споровете по главното производство приемането на антидъмпингови мерки от Съюза се урежда от Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета от 22 декември 1995 година за защита срещу дъмпингов внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 56, 1996 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 12, стр. 223), изменен с Регламент (ЕО) № 461/2004 на Съвета от 8 март 2004 г. (ОВ L 77, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 34, стр. 171, наричан по-нататък „Регламент № 384/96“).

8 Член 1 от Регламент № 384/96, озаглавен „Принципи“, е предвиждал следното в параграфи 1 и 2:

„1. Антидъмпингово мито може да се прилага за всяка […]дъмпингова стока, чието пускане в свободно обращение в [Съюза] причинява вреда.

2. Един продукт трябва да се счита за дъмпингов, ако експортната му цена за [Съюза] е по-ниска от сравнимата с нея цена за сходен продукт при обичайни търговски условия в страната на износа“.

9 Член 2 от този регламент, озаглавен „Определяне на дъмпинг“, е предвиждал в параграфи 1—6 общи правила за определяне на нормалната стойност на стоката. В параграф 1 този член е предвиждал по-специално, че тази стойност „[обикновено] се определя на основата на реално платената или подлежаща на плащане цена от независими купувачи в страната на износа при обичайни търговски условия“.

10 Член 2, параграф 7 от посочения регламент е предвиждал:

„а) В случай на внос от страни без пазарна икономика […] нормалната стойност се определя на основата на цената или изградената стойност в трета страна с пазарна икономика или цената от такава трета страна към други страни, включително [Съюза], или ако това не е възможно, на всяка друга разумна основа, включително и цената, действително платена или платима в [Съюза] за подобни продукти, подходящо коригирана, ако е необходимо, за да се включи разумен марж на печалба.

[…]

б) В антидъмпингови разследвания, които се отнасят до внос от Китайската народна република, Виетнам […] и всяка страна с непазарна икономика, която е член на СТО към датата на отправяне на покана за разследване, нормална стойност ще се определя в съответствие с параграфи от 1 до 6, ако е показано, въз основа на надлежно мотивирани искания от един или повече производители, които са субект на разследване и в съответствие с критериите и процедурите, посочени в буква в), че преобладават условия на пазарна икономика за този производител или производители по отношение на производството и търговията на въпросните подобни стоки. Когато случаят не е такъв, ще се прилагат правилата, описани в буква а).

в) [Исканията] по буква б) се представят в писмен вид и трябва да съдържат достатъчни доказателства, че производителят действа в условията на пазарна икономика, тоест ако:

[…]

Определянето дали производителят отговаря на горепосочените критерии се извършва в рамките на три месеца от началото на разследването, след конкретни консултации с консултативния комитет и след като на индустрията на [Съюза] бъде дадена възможност да изрази мнението си. Това определ[яне] остава в сила по време на цялото разследване“.

11 Член 3 от същия регламент, озаглавен „Установяване на вреда“, е предвиждал в параграфи 1, 2 и 5—7:

„1. По смисъла на настоящия регламент „вреда“, освен в изрично упоменати случаи, означава причиняване на [значителна] вреда на производството на [Съюза], опасност от причиняване на [значителна] вреда на производството на [Съюза] или съществено забавяне на процеса на създаване на такова производство и се тълкува съгласно разпоредбите на настоящия член.

2. Установяването на вреда се основава на достоверни доказателства и обективно изследване на следните два фактора: а) обем на дъмпинговия внос и ефект на този внос върху цените на подобни стоки на [пазара на Съюза;] и б) последвалото от този внос въздействие върху производството на [Съюза].

[…]

5. Изследването на въздействието на дъмпинговия внос върху съответното производство на [Съюза] включва оценка на всички фактори и показатели, които имат отношение към състоянието на това производство […].

6. От всички предоставени по параграф 2 релевантни доказателства трябва да става ясно, че дъмпинговият внос причинява вреда по смисъла на настоящия регламент. По-конкретно, това [включва да се покаже] въздействието върху производството на [Съюза] съгласно параграф 5 на обема и/или ценовите равнища по параграф 3, както и че това въздействие е в степен, която позволява то да бъде определено като значимо.

7. Изследват се и всички известни фактори, различни от дъмпинговия внос, които в същото време причиняват вреда на производството на [Съюза], за да се гарантира, че вредата, причинена от тях, не се приписва на дъмпинговия внос по параграф 6. Фактори, които може да се изследват в тази връзка, са [по-специално] обемът и цените на вносни стоки, които не се продават на дъмпингови цени, свиване на търсенето или промени в потреблението, ограничителни търговски практики и конкуренция между производители от трети страни и [от Съюза], развитие на технологиите, експортният потенциал и производителността на производството на [Съюза]“.

12 Член 4 от Регламент № 384/96, озаглавен „Дефиниране на „производство на [Съюза]“, е предвиждал в параграф 1:

„По смисъла на настоящия регламент „производство на [Съюза]“ означава производителите на подобни стоки в [Съюза] или тези от тях, чието съвкупно производство на подобни стоки съставлява основна част, съгласно член 5, параграф 4, от общото производство на [Съюза] на такива продукти […]

[…]“.

13 Член 5, озаглавен „Образуване на процедура“, е предвиждал в параграфи 1 и 4:

„1. […] разследване на съществуването, степента и ефекта на предполагаем дъмпинг се образува въз основа на писмена жалба от физическо или юридическо лице, или от сдружение, което не е юридическо лице, като то действа от името на производството на [Съюза].

[…]

4. Процедура по разследване не започва съгласно параграф 1, освен ако не се установи, след проверка на степента, в която жалбата се поддържа или отхвърля от производителите от [Съюза] на сходен продукт, че жалбата е отправена от или от името на производството на [Съюза]. Жалбата се счита за подадена от или от името на производството на [Съюза], ако тя се поддържа от производители от [Съюза], чието съвкупно производство представлява повече от 50 % от общото производство на [Съюза] на сходен продукт, произвеждан от онази част на производството на [Съюза], която поддържа […] или се противопоставя на жалбата. Процедура по разследването не започва, ако производителите от [Съюза], които изрично поддържат жалбата, съставляват по-малко от 25 % от общото производство на [Съюза] на сходен продукт“.

14 Член 9 от този регламент, озаглавен „Приключване на процедура без налагане на мерки; налагане на окончателни мита“, е предвиждал в параграфи 5 и 6:

„5. Антидъмпингово мито се налага в подходящ за всеки случай размер, на недискриминационна основа, върху вноса на даден продукт без значение от източника, за който се установи, че прави дъмпинг и предизвиква щети, с изключение на внос от онези източници, от които са приети мерки съгласно условията на настоящия регламент. Регламентът, с който се налага митото посочва размера на митото за всеки доставчик или, ако това е неприложимо и, най-общо, когато член 2, параграф 7, буква а) се прилага, заинтересованата държава, от която се внася.

При все това, когато е приложим член 2, параграф 7, буква а), се определя индивидуално мито за износителите, които могат да докажат, на базата на надлежно обосновани искания, че:

а) в случая на предприятия контролирани изцяло или частично от чуждестранни лица или на съвместни предприятия, износителите са свободни да репатрират капитала и печалбите;

б) износните цени, количествата, условията и параметрите на продажбата са определени свободно;

в) мнозинството от акциите принадлежат на частни лица. Държавните служители, участващи в борда на директорите или заемащи ключови позиции в управлението са или малцинство или трябва да се докаже, че компанията, въпреки това е достатъчно независима от държавна намеса;

г) обменът на валута се извършва по пазарния курс; и

д) държавната намеса не е такава, че да позволи заобикаляне на мерките, ако на отделните износители се определят различни митнически ставки.

6. Когато Комисията ограничава разследването в съответствие с член 17, антидъмпинговото мито по внос от износители или производители, които са станали известни в съответствие с член 17, но които не са били включени в разследването, не надвишава среднопретегления дъмпингов марж, установен за подбраните в представителната извадка страни. […] Индивидуални мита се налагат по вноса на износителите или производителите, на които е предоставено индивидуално третиране в съответствие с член 17“.

15 Член 11 от същия регламент, озаглавен „Срок на действие, преразглеждане и възстановяване“, е предвиждал в параграф 8:

„[…] вносител може да предяви искане за възстановяване на събрани мита, ако се докаже, че дъмпинговият марж, взет за основа за определяне на платените мита, е бил елиминиран или редуциран до ниво, по-ниско от нивото на действащото мито.

При предявяване на искане за възстановяване на антидъмпингови мита вносителят подава заявление до Комисията. Заявлението се депозира чрез държавата членка, на територията на която стоките са били пуснати на пазара, в рамките на шест месеца, считано от датата, на която размерът на наложените окончателни мита е бил надлежно определен от отговорните институции или считано от датата, на която е взето решение да се съберат окончателно обезпечените като временно мито суми. Съответната държава членка незабавно препраща заявлението до Комисията.

[…]“.

16 Член 17 от Регламент № 384/96, озаглавен „Представителна извадка“, е предвиждал в параграфи 1—3 следното:

„1. Когато броят на жалбоподателите, износителите или вносителите, видовете продукти или броят на сделките е голям, разследването може да се ограничи до приемлив брой страни, продукти и сделки чрез използването на представителни към момента на правенето им статистически извадки въз основа на наличната информация или да се ограничи до най-големия представителен обем на производство, продажби или износ, чието изследване е възможно в рамките на наличното време.

2. Окончателният подбор на лица, видове продукти и осъществени сделки с цел на определяне на представителна извадка се прави от Комисията, като е препоръчително представителната извадка да е съгласувана с и одобрена от заинтересованите страни, при условие че тези заинтересовани страни са заявили себе си като такива и са предоставили достатъчно информация за оформянето на представителната извадка в рамките на три седмици след започването на процедурата по разследване.

3. В случаите на ограничено разследване в съответствие с настоящия [член,] се определя индивидуален дъмпингов марж за всеки износител или производител, различен от първоначално подбраните, който представи в срока, определен от настоящия регламент, необходимата […] информация, освен ако броят на износителите и производителите е толкова голям, че индивидуалните разследвания биха затруднили [необосновано задачата] и биха забавили приключването му в [подходящ] срок“.

Регламент (ЕО) № 1972/2002

17 След приемането си Регламент № 384/96 е бил неколкократно изменян. По-специално член 9, параграф 5 от него е изменен с Регламент (ЕО) № 1972/2002 на Съвета от 5 ноември 2002 година (ОВ L 305, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 30, стр. 38). По същество изменението се изразява в допълване на първата алинея от разглеждания член 9, параграф 5 с втора алинея. Съображение 7 от Регламент № 1972/2002 мотивира допълнението по следния начин:

„Регламент (ЕО) № 384/96 не посочва критериите, съгласно които на износител, за когото е установена нормална стойност съгласно член 2, параграф 7, буква а), може да бъде определена индивидуална митническа ставка, изчислена чрез сравняване на тази нормална стойност с

отделните износни цени на износителя. Уместно е, в интерес на прозрачността и юридическата сигурност, да се формулират ясни критерии за разрешаване на такова индивидуално третиране. Ето защо, износните цени на износителите, попадащи под действието на член 2, параграф 7, буква а) на Регламент (ЕО) № 384/96, могат да бъдат вземани предвид, при условие че износните дейности на компанията се определят свободно, че собствеността и контрола на компанията са достатъчно независими и когато държавната намеса не е такава, че да позволи заобикаляне на индивидуалните антидъмпингови мерки. Такова индивидуално третиране може да се дава на износители, за които може да се докаже, на базата на надлежно обосновани искания, че в случаите на предприятия контролирани изцяло или частично от чуждестранни лица или на смесени предприятия, те са свободни да репатрират капитали и печалби; че износните цени, количествата, условията и параметрите на продажбата се определят свободно и, че обменът на валута се извършва по пазарния курс. Следва, също така, да се докаже, че мнозинството от акциите принадлежат на частни лица и, че държавните служители, участващи в борда на директорите или заемащи ключови позиции в управлението са или малцинство, или, че компанията е достатъчно независима от държавна намеса“.

Регламент (ЕО) № 1225/2009

18 След настъпване на обстоятелствата в основата на споровете по главните производства Регламент № 384/96 е отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 1225/2009 на Съвета от 30 ноември 2009 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 343, стр. 51), който влиза в сила на двадесетия ден след публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз*, извършено на 22 декември 2009 г.

19 Текстът на член 9, параграф 5 от Регламент № 1225/2009 в първоначалната си редакция съответства на член 9, параграф 5 от Регламент № 384/96 в редакцията на същия, установена с Регламент № 1972/2002.

20 Впоследствие тази разпоредба обаче е изменена с Регламент (ЕС) № 765/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юни 2012 година за изменение на Регламент № 1225/2009 (ОВ L 237, стр. 1). В съответствие с член 2 от него, Регламент № 765/2012 влиза в сила на третия ден след публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз*, извършено на 3 септември 2012 г., и се прилага само за разследванията, започнати съгласно Регламент № 1225/2009, и след влизането си в сила. Съображенията на Регламент № 765/2012 съдържат следните мотиви за измененията, които се правят в Регламент № 1225/2009:

„(1) На 28 юли 2011 г. Органът за уреждане на спорове (ОУС) на [СТО] прие доклада на Апелативния орган и доклада на групата на съдебните заседатели, изменен с доклада на Апелативния орган („докладите“) по случая „Европейски общности — окончателни антидъмпингови мерки по отношение на някои скрепителни елементи от желязо или стомана от Китай […].

(2) В докладите се стигна до заключението, наред с другото, че член 9, параграф 5 от Регламент [№ 1225/2009] не е в съответствие с членове 6.10, 9.2 и 18.4 от Антидъмпинговото споразумение на СТО и с член XVI:4 от Споразумението за СТО. В член 9, параграф 5 от [Регламент № 1225/2009] се предвижда, че на отделните производители износители в страни с непазарна икономика, на които не е предоставено третиране като дружества, работещи в условията на пазарна икономика, съгласно член 2, параграф 7, буква в) от [Регламент № 1225/2009], се налага митническа ставка, приложима в национален мащаб, освен ако съответните износители могат да докажат, че отговарят на условията за индивидуално третиране (ИТ), установени в член 9, параграф 5 от [Регламент № 1225/2009].

(3) Апелативният орган установи, че член 9, параграф 5 от [Регламент № 1225/2009] създава презумпция, че производителите износители, осъществяващи дейност в страни с непазарна икономика, нямат право на ИТ и че за да отговорят на условията за ИТ, трябва да докажат, че отговарят на критериите за теста за ИТ. Според Апелативния орган няма правно основание за такава презумпция в съответните споразумения на СТО.

(4) Апелативният орган обаче уточни, че при определянето на един дъмпингов марж и едно антидъмпингово мито за няколко износители съответствието на това определяне с членове 6.10 и 9.2 от Антидъмпинговото споразумение на СТО ще зависи от наличието на фактори, които показват, че дори да разполагат с юридическа самостоятелност, двама или повече износители са в такива отношения, че следва да се третират като един субект. […] В това отношение аспектите в предложените изменения на член 9, параграф 5 от [Регламент № 1225/2009], които отразяват тези фактори, следва да се прилагат предвид на разясненията на Апелативния орган, без да се засягат аспектите с еднаква или сходна формулировка в други разпоредби от [Регламент № 1225/2009].

(5) На 18 август 2011 г. Съюзът уведоми ОУС, че възнамерява да прилага препоръките и решенията му в този спор по начин, при който се съблюдават задълженията му в рамките на СТО.

(6) За тази цел е необходимо да се внесат изменения в разпоредбите на член 9, параграф 5 от [Регламент № 1225/2009]“.

Регламент (ЕО) № 1515/2001

21 Член 1 от Регламент (ЕО) № 1515/2001 на Съвета от 23 юли 2001 година относно мерките, които Общността може да вземе след доклад, приет от Органа за уреждане на спорове на СТО, относно антидъмпингови и антисубсидийни въпроси (ОВ L 201, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 24, стр. 112), предвижда по-специално в параграф 1, че когато ОУС приеме доклад относно мерки на Съюза, [взети] съгласно антидъмпинговата му уредба, Съветът може в зависимост от случая да отмени или измени оспорваната мярка, или да приеме други специални мерки, които смята за подходящи при тези обстоятелства.

22 Член 3 от Регламент № 1515/2001 гласи, че „[м]ерките, приети съгласно настоящия регламент, имат действие от датата на влизането им в сила и не представляват основание за възстановяване на мита, събрани преди тази дата, освен ако не е предвидено друго“.

Споровете в главните производства и преюдициалните въпроси

Спорните регламенти

23 На 7 юли 2005 г. с известие, публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* (ОВ C 166, стр. 14), Комисията съобщава за започването на антидъмпингова процедура във връзка с вноса на някои обувки с горна част от кожа с произход от Китай и Виетнам (наричани по-нататък „разглежданите стоки“).

24 На 23 март 2006 г. Комисията приема Регламент (ЕО) № 553/2006 за налагане на временно антидъмпингово мито върху вноса на някои обувки с горна част от кожа с произход от Китайската народна република и Виетнам (ОВ L 98, стр. 3, наричан по-нататък „временен регламент“). В съответствие с член 3 от него, посоченият регламент влиза в сила на 7 април 2006 г. за срок от шест месеца.

25 Съображения 119 и 120 от временния регламент сочат:

„(119) Някои заинтересувани страни са потвърдили, че структурата на разходите в Бразилия и засегнатите страни е различна, тъй като определени разходи (изследователска и развойна дейност („ИРД“), дизайн и пр.), поемани от клиентите на китайските и виетнамските износители, се покриват от бразилските производители и следователно са включени в производствените им разходи.

(120) Всъщност беше установено, че в определени случаи износителите от разглежданите страни продават съответната стока в [Съюза] на бивши производители от [същия], които продължават да плащат посочените по-горе елементи от производствените разходи и продават стоката със собствената си марка. Това обаче не е основание за отхвърляне на Бразилия, тъй като тези разходи могат да се коригират в момента на установяване на нормалната стойност“ [неофициален превод].

26 На 5 октомври 2006 г. Съветът приема окончателния регламент, с който се въвежда окончателно антидъмпингово мито за посочения внос.

27 Съображения 132—135 от окончателния регламент посочват:

„(132) Някои разглеждани страни предявиха претенции, че по отношение на нормалната стойност не е трябвало да се прилага корекция за изследователската и развойна дейност („ИРД“), защото подобни разходи за ИРД бяха направени от китайски и виетнамски производители.

(133) Бе установено, обаче, че разходите за ИРД, понесени от производителите, включени в извадката от разглежданите страни, се отнасяха само за производствените ИРД, докато бразилските разходи за ИРД обхващаха дизайна и мострите на нови модели обувки, т.е. такъв вид ИРД е различен и затова се счита за необходимо да се запази тази корекция.

(134) Една друга страна също изяви претенция, че трябва да бъде направена корекция, за да се вземе предвид, че печалбата, направена от продажбите на производители на оригинално оборудване („ОЕМ“) [е] по-малка [отколкото от] другите продажби.

(135) Това твърдение, обаче, не бе подкрепено от констатациите на разследването в бразилските дружества, където не съществува такава разлика. Освен това, всяка разлика между продажбите на производители на оригинално оборудване („ОЕМ“) и продажбите на собствени марки, вече е отчетена при направената корекция, за да се вземе предвид в разликата в стойността на ИРД. Затова тази претенция бе отхвърлена“.

28 Член 1, параграф 3 от окончателния регламент определя ставка за това мито в размер на 16,5 % за разглежданите стоки, произведени от всички установени в Китай дружества с изключение на Golden Step, в размер на 9,7 % за произведените от последното и на 10 % за всички установени във Виетнам дружества.

29 Освен това член 3 от този регламент предвижда, че той влиза в сила в деня след публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз*, извършено на 6 октомври 2006 г., и ще се прилага за период от две години.

30 На 5 септември 2007 г. Комисията приема Регламент (ЕО) № 1028/2007 за започване на процедура по разследване за възможно заобикаляне на антидъмпинговите мерки, наложени с Регламент № 1472/2006 срещу вноса на някои обувки с горна част от кожа с произход от Китайската народна република чрез внос от специалния административен район Макао на

някои видове обувки с горна част от кожа, декларирани като произхождащи от специалния административен район Макао или не, и разпореждащ регистрацията на този внос (ОВ L 234, стр. 3).

31 На 29 април 2008 г. Съветът приема Регламент (ЕО) № 388/2008 за разширяване на обхвата на окончателните антидъмпингови мерки, наложени с Регламент № 1472/2006 върху вноса на някои обувки с горна част от кожа с произход от Китайската народна република и върху вноса на същия продукт, доставян от специалния административен район Макао, деклариран или не с произход от специалния административен район Макао (ОВ L 117, стр. 1).

32 С известие, публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* на 3 октомври 2008 г. (ОВ C 251, стр. 21), Комисията съобщава за започване на преразглеждане с оглед изтичане на срока на действие на антидъмпинговите мерки, прилагани при вноса на някои обувки с горна част от кожа с произход от Китай и Виетнам.

33 На 22 декември 2009 г. Съветът приема регламента за продължаване, който налага окончателно антидъмпингово мито върху вноса на разглежданите стоки, приложимо и към вноса, доставян от Административен район със специален статут Макао в рамките Китайската народна република, деклариран или не с произход от този административен район със специален статут, след посоченото преразглеждане.

34 Член 1, параграфи 3 и 4 от регламента за продължаване определят ставка за това мито в размер на 16,5 % за разглежданите стоки, произведени от всички установени в Китай дружества с изключение на Golden Step, както и за доставяните от Макао, в размер на 9,7 % за произведените от Golden Step разглеждани продукти и на 10 % за всички установени във Виетнам дружества.

35 Освен това член 2 от регламента за продължаване предвижда, че той влиза в сила в деня след публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз*, извършено на 30 декември 2009 г., и че ще се прилага за период от 15 месеца.

Последващите спорове

36 С две решения от 4 март 2010 г., Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (T-401/06, EU:T:2010:67) и Zhejiang Aokang Shoes и Wenzhou Taima Shoes/Съвет (T-407/06 и T-408/06, EU:T:2010:68), Общият съд на Европейския съюз отхвърля три жалби за отмяна на окончателния регламент, внесени от някои установени в Китай дружества, производители и износители на разглежданите стоки.

37 С две решения — от 2 февруари 2012 г., Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53), и от 15 ноември 2012 г., Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710), Съдът, сезиран с жалби против посочените две решения на Общия съд, от една страна, отменя последните, и от друга страна, отменя окончателния регламент в частта относно жалбоподателите по делата, по които са постановени тези решения.

38 В посочените решения Съдът е постановил най-напред, че окончателният регламент е опорочен поради неизпълнение на задължението на Комисията да разгледа исканията на производители за получаването на статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, и да се произнесе по всяко от тези искания в срок от 3 месеца, считано от започване на разследването, в съответствие с член 2, параграф 7, букви б) и в) от Регламент № 384/96, включително в случай че, от една страна, тази институция е решила да приложи метода на определяне на извадката, предвиден в член 17 от този регламент, за да изчисли дъмпинговите маржове, и от друга страна, че производителите, които са подали посочените искания, не са

включени в определената извадка (вж. в този смисъл решения Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет, C-249/10 P, EU:C:2012:53, т. 36—40 и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет, C-247/10 P, EU:C:2012:710, т. 29—34).

39 По-нататък Съдът е констатирал, че не е изключено подобна проверка да е можела да доведе до налагане на жалбоподателите по делата, по които са постановени посочените решения, на окончателно антидъмпингово мито, различно от приложимото спрямо тях на основание член 1, параграф 3 от окончателния регламент мито от 16,5 %. Всъщност тази разпоредба налага окончателно антидъмпингово мито в размер на 9,7 % само за китайския производител, включен в определената от Комисията извадка, който е получил статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, а именно за Golden Step. Ако Комисията бе констатирала, че условията на пазарна икономика преобладават и за посочените жалбоподатели, които не са били включени в извадката, но са поискали същия статут, те също са щели да трябва да се ползват от посочената ставка, при положение че изчисляването на индивидуален дъмпингов марж не е било възможно (вж. в този смисъл решения Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет, C-249/10 P, EU:C:2012:53, т. 42 и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет, C-247/10 P, EU:C:2012:710, т. 36).

40 Накрая, Съдът е приел, че последиците от тълкуването на Регламент № 384/96 съгласно точка 38 от настоящото решение не следва да се ограничават във времето (решение Zhejiang Aokang Shoes/Съвет, C-247/10 P, EU:C:2012:710, т. 39—41).

Дело C-659/13

41 С обезпечително искане, внесено на 30 юни 2010 г. в данъчната и митническа администрация на Обединеното кралство на основание член 236 от Митническия кодекс, Clark е поискало възстановяване на платеното от него антидъмпингово мито за вноса на разглежданите стоки в Съюза през периода от 1 юли 2007 г. до април 2010 г. То е мотивирало искането с твърдението, че окончателният регламент е невалиден, като едновременно с това е приканило сезираната администрация да не се произнася по въпроса до обявяване на решенията Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53) и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710).

42 С молба до посочената администрация, внесена на 2 март 2012 г. на основание член 236 от Митническия кодекс, Clark е подновило предишното си искане, като е разширило периода, за който желае възстановяване на платеното от него антидъмпингово мито, до 31 август 2010 г. Поисканата сума възлиза на 42 592 829,52 GBP (лири стерлинги) (около 60 милиона евро).

43 С решение от 13 март 2013 г. данъчната и митническа администрация на Обединеното кралство е отхвърлила внесените от Clark искания. Тя е основала решението си на две съображения, изведени, що се отнася до първото, от това, че с решения Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53) и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710) Съдът единствено е отменил окончателния регламент по отношение на жалбоподателите по делата, по които тези решения са постановени, а що се отнася до второто, от това, че никоя от внесените в Съюза от Clark стоки не е с произход от същите жалбоподатели.

44 На 11 април 2013 г. Clark е обжалвало посоченото решение пред First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Първоинстанционен съд (отделение по данъчни дела).

45 Посочената юрисдикция изпитва съмнения относно валидността на окончателния регламент с оглед по-специално на решения Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53) и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710). Тя иска да установи и по какъв начин следва да се тълкува член 236 от Митническия кодекс.

46 При тези обстоятелства First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Първоинстанционен съд (отделение по данъчни дела) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Невалиден ли е окончателният регламент, доколкото нарушава член 2, параграф 7, буква б) и член 9, параграф 5 от Регламент № 384/96, като се има предвид, че Комисията не е разгледала исканията за третиране като дружество, работещо в условията на пазарна икономика, и за индивидуално третиране, подадени от производители износители в Китай и Виетнам, които не са били включени в представителната извадка съгласно член 17 от Регламент № 384/96?

2) Невалиден ли е окончателният регламент, доколкото нарушава член 2, параграф 7, буква в) от Регламент № 384/96, като се има предвид, че Комисията не се е произнесла в рамките на три месеца след започването на процедурата по разследване по исканията за третиране като дружество, работещо в условията на пазарна икономика, подадени от производители износители в Китай и Виетнам, които не са били включени в представителната извадка съгласно член 17 от Регламент № 384/96?

3) Невалиден ли е окончателният регламент, доколкото нарушава член 2, параграф 7, буква в) от Регламент № 384/96, като се има предвид, че Комисията не се е произнесла в рамките на три месеца след започването на процедурата по разследване по исканията за третиране като дружество, работещо в условията на пазарна икономика, подадени от производители износители в Китай и Виетнам, които са били включени в представителната извадка съгласно член 17 от Регламент № 384/96?

4) Невалиден ли е окончателният регламент, доколкото нарушава член 3, член 4, параграф 1, член 5, параграф 4 и член 17 от Регламент № 384/96, като се има предвид, че недостатъчен брой представители на производството на Съюза са оказали сътрудничество на Комисията, което да ѝ позволи да направи валидна оценка на вредата и съответно на причинно-следствената връзка?

5) Невалиден ли е окончателният регламент, доколкото нарушава член 3, параграф 2 от Регламент № 384/96 и член 296 ДФЕС, като се има предвид, че доказателствата в преписката по разследването показват, че при оценката на вредата за производството на Съюза са били използвани неверни по същество данни, и като се има предвид, че в окончателния регламент не се съдържа никакво обяснение за причината, поради която тези доказателства не са били взети предвид?

6) Невалиден ли е окончателният регламент, доколкото нарушава член 3, параграф 7 от Регламент № 384/96, като се има предвид, че последиците от други фактори, за които е известно, че причиняват вреда, не са били надлежно отделени и отграничени от последиците на вноса, за който се твърди, че е дъмпингов?

7) До каква степен съдилищата в държавите членки могат да се позовават на тълкуването на спорния регламент, което Съдът е направил в решение Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53), както и в решение Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710), за да приемат, че сборове не са били дължими по смисъла на член 236 от Митническия кодекс от дружества, които, подобно на жалбоподателите по делата, по които са постановени решенията Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет, не са били включени в представителна извадка, но са подали искания за третиране като дружество, работещо в условията на пазарна икономика, и за индивидуално третиране, които не са били разгледани?“.

Дело C-34/14

47 С три искания, внесени на 21 декември 2011 г. и на 20 януари 2012 г. в Главна митническа служба Нюрнберг на основание член 236 от Митническия кодекс, Puma е поискало възстановяване на платеното от него антидъмпингово мито за вноса на разглежданите стоки в Съюза през периода от 7 април 2006 г. до 1 април 2011 г., поради това че спорните регламенти са невалидни. Поисканата сума е възлизала към онзи момент на 5 100 983,90 EUR.

48 С решение от 5 юли 2012 г. Главна митническа служба Нюрнберг е отхвърлила внесените от Puma искания. Тя е основала решението си на две съображения, изведени, що се отнася до първото, от това, че с решение Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53) Съдът единствено е отменил окончателния регламент по отношение на жалбоподателите по делото, по което това решение е постановено, а що се отнася до второто — от това, че никоя от стоките, внесени в Съюза от Puma, не е с произход от същите жалбоподатели.

49 С жалба, внесена по административен ред в Главна митническа служба Нюрнберг на 18 юли 2012 г., Puma отново е поискало възстановяване на платеното от него антидъмпингово мито. То обаче е изменило поисканата сума, която вече възлиза на 5 059 386,70 EUR.

50 След отхвърлянето на жалбата, подадена по административен ред, с решение от 13 ноември 2012 г. Puma е подало жалба до Finanzgericht München (Финансов съд Мюнхен).

51 Посочената юрисдикция изпитва съмнения относно валидността на спорните регламенти с оглед по-специално на решения Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53) и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710). В този контекст тя също иска да установи дали спорните регламенти и някои от разпоредбите на Регламент № 384/96, приложени чрез посочените регламенти, са в съответствие с антидъмпинговото споразумение на СТО. Накрая, тя иска да установи по какъв начин следва да се тълкува член 236 от Митническия кодекс.

52 При това положение Finanzgericht München (Финансов съд Мюнхен) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Валидни като цяло ли са окончателният регламент и регламентът за продължаване, доколкото не са отменени с решения Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53) и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710)?

2) В случай че отговорът на първия въпрос е отрицателен, но посочените регламенти не са невалидни като цяло:

а) По отношение на кои износители и производители в Китай и Виетнам, от които жалбоподателят е получавал стоки през периода 2006—2011 г., са невалидни окончателният регламент и регламентът за продължаване?

б) Представлява ли пълното или частично обявяване на посочените регламенти за невалидни непредвидимо обстоятелство или непреодолима сила по смисъла на член 236, параграф 2, втора алинея от Митническия кодекс?“.

По преюдициалните въпроси

По допустимостта

53 Съветът и Комисията твърдят, че Clark и Puma нямат право да се позовават на невалидността на спорните регламенти по пътя на възражението пред запитващите юрисдикции, поради което отправените от тях въпроси, отнасящи се до валидността им, трябва да се обявят за недопустими.

54 На първо място Комисията твърди, че юридически лица като Clark и Puma са лично засегнати от спорните регламенти и следователно са можели да поискат отмяната им пряко от съда на Съюза.

55 В това отношение следва да се отбележи най-напред, че главните производства възникват по повод на искания за възстановяване на антидъмпингови мита, платени в приложение на спорните регламенти, които са били представени от Clark и Puma на компетентните национални митнически органи на основание член 236 от Митническия кодекс, след което са били отхвърлени от тях. След посочените решения за отхвърляне Clark и Puma упражняват правото си на жалба, признато им от член 243 от Митническия кодекс при спазване на предвидените във вътрешното право условия.

56 Съгласно постоянната съдебна практика общият принцип, който гарантира на всяко лице правото в рамките на производството по жалба против национална мярка в негов ущърб по пътя на възражение да се позове на невалидността на акт на Съюза, послужил за основание на тази мярка, не представлява пречка за поставянето на това право в зависимост от условието заинтересуваното лице да не е имало право да поиска отмяната му пряко от съда на Съюза съгласно член 263 ДФЕС. Все пак единствено в хипотезата, в която може да се приеме, че без никакво съмнение определено лице е можело да отправи допустимо искане за отмяна на разглеждания акт, за него е налице пречка да повдигне възражение за невалидността на акта пред компетентната национална юрисдикция (вж. в този смисъл решения TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, т. 28, Валимар, C-374/12, EU:C:2014:2231, т. 28 и 29, както и TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, т. 18).

57 Следователно единствено в хипотезата, при която би могло да се приеме, че юридически лица като Clark и Puma са без съмнение пряко и лично засегнати от спорните регламенти по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС, те биха били възпрепятствани по пътя на възражението да се позовават на тяхната невалидност пред запитващите юрисдикции.

58 На следващо място следва да се отбележи, че регламентите, подобни на спорните, имат нормативен характер, тъй като се прилагат за всички заинтересувани икономически оператори (вж. в този смисъл решения Allied Corporation и др./Комисия, 239/82 и 275/82, EU:C:1984:68, т. 11 и 12, както и TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, т. 18).

59 Накрая, следва да се напомни, че в практиката си Съдът е идентифицирал някои категории икономически оператори, които могат да са лично засегнати от регламент за въвеждане на антидъмпингово мито, без да се изключва възможността други оператори да бъдат лично засегнати поради някои присъщи за тях качества, които ги разграничават от всички останали лица (вж. в този смисъл решения Extramet Industrie/Съвет, C-358/89, EU:C:1991:214, т. 16 и TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, т. 22).

60 Първо, лично засегнати могат да бъдат онези производители и износители на съответната стока, за които въз основа на данните за търговската им дейност е установено, че носят отговорност за дъмпинговите практики (решение Валимар, C-374/12, EU:C:2014:2231, т. 30 и цитираната съдебна практика).

61 Второ, това може да важи и за вносители на съответния продукт, чиито препродажни цени са били взети предвид за целите на изграждането на експортните цени и които следователно са засегнати от констатациите по въпроса за наличието на дъмпинг (решения Nashua Corporation и др./Комисия и Съвет, C-133/87 и C-150/87, EU:C:1990:115, т. 15, Gestetner Holdings/Съвет и Комисия, C-156/87, EU:C:1990:116, т. 18 и TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, т. 20).

62 Трето, това може да се отнася и за вносителите, които са свързани с износители на съответната стока, по-специално в хипотезата на изчисляване на експортната цена въз основа на прилаганите от тези вносители препродажни цени на пазара на Съюза и на изчисляване на самото антидъмпингово мито в зависимост от тези препродажни цени (решения Neotype Techmashexport/Комисия и Съвет, C-305/86 и C-160/87, EU:C:1990:295, т. 19 и 20, както и TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, т. 21).

63 В случая е налице съгласие, че в спорните регламенти Clark и Puma не са идентифицирани като производители или износители на разглежданата стока по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 60 от настоящото решение. Освен това в становището си Комисията е посочила, че не поддържа, че Puma е свързан вносител по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 62 от настоящото решение. От нейното писмено становище и от устното ѝ становище обаче се вижда, че според нея Clark и Puma се отличават със специфичен икономически модел, а именно на „original equipment manufacturer“ („OEM“), тоест на предприятие, което доставя със собствена марка стоки, произведени от други предприятия, обстоятелство, отчетено в спорните регламенти.

64 В това отношение е вярно, че при особени обстоятелства Съдът вече е приел, с оглед на съдебната практика, цитирана в точка 61 от настоящото решение, че операторът, избрал посочения по-горе икономически модел, трябва да се счита за лично засегнат от регламент за въвеждане на антидъмпингови мита (вж. в този смисъл решения Nashua Corporation и др./Комисия и Съвет, C-133/87 и C-150/87, EU:C:1990:115, т. 3 и 17—20, както и Gestetner Holdings/Съвет и Комисия, C-156/87, EU:C:1990:116, т. 3 и 20—23).

65 В случая обаче е очевидно, че съображения 119 и 120 от временния регламент и съображения 132—35 от окончателния регламент, от които Комисията черпи аргументи, не позволяват да се приеме нито че Clark и Puma се намират в положение, сходно с това, което е довело до решенията, посочени в предходната точка от настоящото решение, нито, следователно, че без съмнение са можели да поискат пряко отмяната на спорните регламенти от съда на Съюза.

66 Действително, докато в решения Nashua Corporation и др./Комисия и Съвет (C-133/87 и C-150/87, EU:C:1990:115), както и Gestetner Holdings/Съвет и Комисия (C-156/87, EU:C:1990:116) Съветът пряко е взел предвид личното положение на някои доставчици на жалбоподателите, на които е наложено антидъмпингово мито, съображенията на временния регламент и на окончателния регламент, посочени в предходната точка от настоящото решение, не посочват конкретно никой оператор и отчасти се позовават на констатации, отнасящи се за бразилски дружества.

67 На второ място Съветът и Комисията сочат, че на Clark и Puma не трябва да се признава правото по пътя на възражението да се позовават на невалидността на спорните регламенти в рамките на производства по жалби като образуваните пред запитващите юрисдикции, тъй като

в съответствие с член 11, параграф 8 от Регламент № 384/96 са имали възможност да поискат възстановяването на платените от тях антидъмпингови мита, но не са я упражнили в рамките на определения за целта шестмесечен срок.

68 В това отношение трябва все пак да се констатира, най-напред, че нито текстът на член 11, параграф 8 от Регламент № 384/96, нито текстът на член 236 от Митническия кодекс, на който са се позовали Clark и Puma, за да представят исканията в основата на главните производства, предоставят дори минимално текстуално основание, позволяващо да се приеме, че вносителите, които не са се възползвали от предвиденото в член 11, параграф 8 от Регламент № 384/96 производство в определения за целта срок, нямат право да поискат да се ползват от въведеното с член 236 от Митническия кодекс производство, или пък че това тяхно право е отпаднало.

69 На следващо място следва да се отбележи, подобно на генералния адвокат, който е направил това в точки 53 и 54 от своето заключение, че производството, въведено с член 11, параграф 8 от Регламент № 384/96, не преследва същата цел като предвиденото в член 236 от Митническия кодекс производство. Всъщност уреденото с член 11, параграф 8 от Регламент № 384/96 производство има за цел да даде възможност на вносителите, които са платили антидъмпингови мита, да поискат от Комисията чрез компетентните национални органи тяхното възстановяване, когато се докаже, че дъмпинговият марж, въз основа на който са били платени митата, е бил елиминиран или редуциран до ниво, по-ниско от нивото на действащото мито. В рамките на това производство вносителите не оспорват законосъобразността на наложените им антидъмпингови мита, а се позовават на промяна в положението, която има пряко отражение върху първоначално определения дъмпингов марж. За сметка на това производството, уредено в член 236 от Митническия кодекс, позволява на посочените вносители да поискат възстановяването на вносните или износните мита, които са платили, ако се установи, че тези мита не са били дължими в момента на плащането им.

70 Накрая, уредбата на двете производства е коренно различна. По-специално въведеното с член 11, параграф 8 от Регламент № 384/96 е от компетентността на Комисията и прилагането му е възможно само в срок от 6 месеца, считано от датата, на която размерът на наложените окончателни мита е бил надлежно определен от отговорните институции, докато предвиденото в член 236 от Митническия кодекс попада сред правомощията на националните митнически органи и може да бъде приложено в срок от 3 години от датата, на която длъжникът е бил уведомен за тези мита.

71 На трето място Съветът и Комисията твърдят, че на Clark и Puma не трябва да се признава възможността в рамките на възражение за невалидност като насоченото срещу спорните регламенти да се позовават на нарушаване на разпоредбите на Регламент № 384/96 относно исканията за получаване на статут на предприятие, функциониращо в условията на пазарна икономика, или за индивидуално третиране. Това всъщност би означавало да се позволи на вносители да се позовават на субективни по естеството си права, въведени от посочения регламент в полза единствено на производителите и износителите, обект на антидъмпингово разследване.

72 В настоящия контекст тези доводи са ирелевантни. Действително положението, в което се намират Clark и Puma, не е на лице, което иска от съда на Съюза отмяна на регламент, с който е въведено антидъмпингово мито, а на лице, което прави възражение за невалидност на такъв регламент пред национална юрисдикция по повод на жалба срещу национална мярка, приета на основание на този акт, който не би било легитимирано да атакува пред съда на Съюза.

73 Както отбелязва генералният адвокат в точка 59 от заключението си, вносители като Clark и Puma, които са платили антидъмпингово мито, имат очевиден собствен интерес и легитимация да твърдят по повод на жалби като подадените в главните производства, че регламентите, с които е въведено митото, са невалидни, тъй като посоченото мито е наложено, без Комисията

предварително да се е произнесла в съответствие с предвидените в Регламент № 384/96 правила по исканията за получаване на статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика, или за индивидуално третиране, представени от производителите или износителите на разглежданите стоки. Всъщност неотчитането на тези искания може да има отрицателно влияние върху антидъмпинговото мито, което ще бъде въведено след провеждане на производството за стоките на засегнатите оператори (вж. в този смисъл решения Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет, C-249/10 P, EU:C:2012:53, т. 42 и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет, C-247/10 P, EU:C:2012:710, т. 36).

74 С оглед на всички изложени по-горе съображения се налага изводът, че трябва да се счита, че Clark и Puma имат право да повдигнат възражение за невалидност на спорните регламенти пред запитващите юрисдикции, поради което поставените в тази връзка преюдициални въпроси са допустими.

По въпросите относно валидността на окончателния регламент

75 С първи—шести въпрос по дело C-659/13, както и с първи въпрос и буква а) от втори въпрос по дело C-34/14, които следва да се разгледат заедно, всяка от двете запитващи юрисдикции иска да установи дали окончателният регламент нарушава поради различни съображения член 296 ДФЕС, както и член 2, параграф 7, буква б), член 2, параграф 7, буква в), член 3, параграфи 1, 2 и 5—7, член 4, параграф 1, член 5, параграф 4, член 9, параграф 5, член 9, параграф 6 или член 17 от Регламент № 384/96, разгледани поотделно, що се отнася до някои от посочените членове или разпоредби, и съвместно, що се отнася до други.

Предварителни бележки

76 Най-напред следва да се констатира, че някои от мотивите, които карат запитващата юрисдикция по дело C-659/13 да зададе въпроса дали окончателният регламент е невалиден, са свързани с разследването на Комисията, довело до неговото приемане (първи—четвърти въпрос). Останалите мотиви са свързани със самия регламент (пети и шести въпрос). Разглежданият регламент е акт на Съвета. Освен това той в основни линии потвърждава както направения от Комисията методологически и процедурен избор в рамките на това разследване, така и преценките и изводите, до които тази институция стига във временния регламент.

77 При това положение следва да се счита, че с всички тези въпроси споменатата запитваща юрисдикция визира не само действията на Комисията, което експлицитно произтича от самите въпроси, но и тези на Съвета. Впрочем поставените по дело C-34/14 въпроси следва да се разбират по същия начин. Всъщност, макар текстът на тези въпроси да не посочва точно различните мотиви за невалидност, относно които запитващата юрисдикция изпитва съмнения, от нейния акт за преюдициално запитване може да се констатира, че и някои от тези мотиви се отнасят до проведеното от Комисията разследване, а други — до направените от Съвета в окончателния регламент изводи.

78 По-нататък, по дело C-34/14 в рамките на първия въпрос и буква а) от втория въпрос запитващата юрисдикция изразява съмнение относно валидността на регламента за продължаване. От нейния акт за преюдициално запитване следва, че в това отношение тя не посочва никакъв допълнителен мотив за евентуална невалидност освен онези, които пораждат у нея съмнения относно валидността на окончателния регламент.

79 При тези условия следва да се приеме, че само доколкото разглеждането на въпросите относно окончателния регламент води до извода, че той е изцяло или частично невалиден, евентуално ще може да се счита, че регламентът за продължаване е невалиден в същата степен.

80 Накрая, по дело C-34/14 във въпросите си относно валидността на окончателния регламент запитващата юрисдикция се позовава, от една страна, на Антидъмпинговото споразумение на СТО, а от друга страна, на определени решения и препоръки на ОУС, които според нея биха могли да се отразят на неговата валидност.

81 При тези условия най-напред следва да се определи дали по делото е възможно позоваване на посоченото споразумение, както и на посочените решения и препоръки на ОУС, и следователно дали валидността на окончателния регламент трябва да се преценява с оглед на тях.

82 На първо място, съгласно член 216, параграф 2 ДФЕС сключените от Съюза международни споразумения обвързват неговите институции и следователно се ползват с предимство пред актовете, които тези институции издават (решение Intertanko и др., C-308/06, EU:C:2008:312, т. 42 и цитираната съдебна практика).

83 В случая, тъй като Съюзът е страна по Антидъмпинговото споразумение на СТО, същото действително обвързва неговите институции.

84 На второ място, от постоянната съдебна практика следва, че разпоредбите на международно споразумение, по което Съюзът е страна, могат да се изтъкват в подкрепа на жалба за отмяна на акт на вторичното право на Съюза или в подкрепа на възражение за невалидност на такъв акт или пък на иск за обезщетение само при условие, от една страна, че естеството и системата на въпросното споразумение допускат това, и от друга, че тези разпоредби предвид съдържанието им са безусловни и достатъчно точни (вж. в този смисъл решения Intertanko и др., C-308/06, EU:C:2008:312, т. 43 и 45, както и FIAMM и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, EU:C:2008:476, т. 110 и 120).

85 Съдът многократно е постановявал, че с оглед на естеството и системата им споразуменията на СТО по принцип не са сред нормите, от гледна точка на които може да се осъществява контрол за законосъобразност на актовете на институциите на Съюза (вж. в този смисъл решения Португалия/Съвет, C-149/96, EU:C:1999:574, т. 47 и Комисия/Rusal Armenal, C-241/14 P, EU:C:2015:494, т. 38).

86 Действително, Съдът е отбелязал, че да се приеме, че задачата за осигуряване на съответствието на правото на Съюза със споразуменията на СТО е пряко задължение на съда на Съюза, би означавало да се лишат законодателните или изпълнителните органи на Съюза от свободата на действие, с която разполагат аналогичните органи на търговските партньори на Съюза. Всъщност е безспорно, че определени договарящи страни, между които са най-важните партньори на Съюза от търговска гледна точка, са стигнали именно до заключението, в светлината на предмета и целта на споразуменията на СТО, че последните не са сред нормите, от гледна точка на които техните съдебни органи контролират законосъобразността на вътрешните им правни норми. Ако такава липса на реципрочност бъде приета, има риск тя да доведе до неравновесие при прилагането на нормите на СТО (решения Португалия/Съвет, C-149/96, EU:C:1999:574, т. 43—46 и Комисия/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, т. 39).

87 Въпреки това по изключение Съдът е допуснал в два случая, че съдът на Съюза е компетентен евентуално да упражнява контрол за законосъобразност на акт на Съюза и на актовете по прилагането му от гледна точка на споразуменията на СТО. Става дума, на първо място, за хипотезата, в която волята на Съюза е била да изпълни определено задължение, поето в рамките на тези споразумения, и на второ място, за случая, при който съответният акт от правото на Съюза препраща изрично към конкретни разпоредби от тези споразумения (вж. в този смисъл решение Комисия/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, т. 40 и 41 и цитираната съдебна практика).

88 Поради това следва да се определи положението в настоящия случай.

89 В това отношение следва най-напред да се констатира, че нито член 9, параграф 5, втора алинея от Регламент № 384/96, за който се отнасят съмненията на запитващата юрисдикция по дело C-34/14, нито впрочем която и да е друга разпоредба от този регламент препращат към конкретна разпоредба от посочените споразумения.

90 По-нататък, макар съображение 5 от Регламент № 384/96 да посочва, че „доколкото е възможно“, следва да се въведат условията на Антидъмпинговото споразумение на СТО в законодателството на Съюза, този израз следва да се разбира в смисъл, че при приемането на Регламент № 384/96 законодателят на Съюза определено е възнамерявал да вземе предвид нормите на това споразумение, но все пак не е изявил воля за транспониране на всяка от тези норми в посочения регламент (решение Комисия/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, т. 52).

91 По-специално Съдът вече е отбелязал, че член 2, параграф 7 от Регламент № 384/96 представлява израз на волята на законодателя на Съюза да възприеме самостоятелен за правния ред на Съюза подход, като въведе специален режим, съдържащ подробни правила за изчисляването на нормалната стойност при внос от страни без пазарна икономика (вж. в този смисъл решение Комисия/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, т. 47—50 и 53). Разпоредбите на член 9, параграф 5, втора алинея от Регламент № 384/96 препращат към член 2, параграф 7 от него и са неразделна част от режима, който той въвежда.

92 Поради това следва да се направи извод, че Антидъмпинговото споразумение на СТО не би могло да служи като основание за оспорване на законосъобразността на окончателния регламент.

93 На трето място, следва да се определи дали този извод би могъл да се оспори с оглед на двата доклада на ОУС, на които се позовава споменатата запитваща юрисдикция. Първият от тях се отнася до случая „Европейски общности — окончателни антидъмпингови мерки по отношение на някои скрепителни елементи от желязо или стомана от Китай (WT/DS397/R)“, както бе посочено в точка 20 от настоящото решение. Вторият от тези доклади, който по същество възпроизвежда в някои отношения първия, се отнася до случая „Европейски съюз — Антидъмпингови мерки за някои обувки с произход от Китай (WT/DS405/R)“ и се произнася включително по въпроса за съвместимостта на спорните регламенти със Споразуменията на СТО.

94 В тази връзка от съдебната практика следва, че с оглед на естеството и устройството на системата за уреждане на спорове, въведена от Споразуменията на СТО, и на важното място, което тя отделя на преговорите между договарящите страни, съдът на Съюза при никакви положения не би могъл да контролира законосъобразността или валидността на актове на Съюза с оглед на правилата на СТО до изтичането на определения на Съюза разумен срок за съобразяване с решенията и препоръките на ОУС, с които се констатира неспазване на посочените правила, тъй като в противен случай този срок би бил лишен от действие (вж. в този смисъл решения Biret International/Съвет, C-93/02 P, EU:C:2003:517, т. 62, както и X и X BV, C-319/10 и C-320/10, EU:C:2011:720, т. 41).

95 Освен това само по себе си изтичането на този срок не означава, че Съюзът е изчерпал предвидените от тази система за уреждане на спорове възможности за намиране на разрешение в спора между него и други страни. При тези условия задължаването на съда на Съюза единствено поради изтичане на този срок да осъществи контрол на законосъобразността или валидността на съответните мерки на Съюза с оглед на правилата на СТО и решенията и препоръките на ОУС, констатиращи тяхното неспазване, би могло да доведе до отслабване на позицията на Съюза при търсенето на решение, което едновременно да е в съответствие с правилата на СТО и да е взаимно приемливо за страните по него (вж. в този смисъл решения

Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, т. 51 и 54, FIAMM и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, EU:C:2008:476, т. 117 и 125—130, както и X и X BV, C-319/10 и C-320/10, EU:C:2011:720, т. 36 и 37).

96 Следователно дори след изтичането на посочения срок частноправен субект не би могъл да се позовава на такива решения и препоръки на ОУС, за да поиска проверка на законосъобразността или валидността на мярката на институциите на Съюза поне извън хипотезите, в които в резултат от посочените решения и препоръки Съюзът е възнамерявал да поеме определено задължение (вж. в този смисъл решения Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, т. 40 и 41, Ikea Wholesale, C-351/04, EU:C:2007:547, т. 30—35, както и X и X BV, C-319/10 и C-320/10, EU:C:2011:720, т. 37).

97 Що се отнася до настоящото дело, от една страна, с доклада по случая „Европейски съюз — Антидъмпингови мерки за някои обувки с произход от Китай (WT/DS405/R)“ ОУС действително решава, че част от разпоредбите на член 9, параграф 5 от Регламент № 384/96 е несъвместима с определени правила на СТО, както „сами по себе си“, така и „във вида, в който са приложени“ в спорните регламенти. Същевременно той само препоръчва на Съюза да приведе в съответствие с посочените правила Регламент № 1225/2009, който междувременно е отменил и заменил този регламент. В този смисъл в него не са формулирани никакви конкретни препоръки относно спорните регламенти.

98 От друга страна, няма никакво основание да се счита, че законодателят на Съюза е имал намерение да поеме определено задължение, що се отнася до спорните регламенти, в резултат от този доклад или от доклада на ОУС по случая „Европейски общности — окончателни антидъмпингови мерки по отношение на някои скрепителни елементи от желязо или стомана от Китай (WT/DS397/R)“, в който вече е направено заключение относно несъвместимостта на член 9, параграф 5 от Регламент № 384/96 с правилата на ОУС на същото основание и е отправена препоръка за привеждането на тази разпоредба в съответствие.

99 Действително, изразявайки в съображения 5 и 6 от Регламент № 765/2012, че „възнамерява да прилага“ посочените решения и препоръки на ОУС „по начин, при който се съблюдават задълженията му в рамките на СТО“, законодателят на Съюза решава, че внесената за целта промяна в Регламент № 1225/2009 ще се прилага само за разследванията, започнати съгласно неговите разпоредби и след влизането в сила на Регламент № 765/2012, видно от член 2 от последния. В този смисъл споменатият законодател не е предвидил прилагане на изменението по разследване, започнало на основание Регламент № 384/96 преди влизането в сила на Регламент № 765/2012, каквото е разследването, довело до приемането на спорните регламенти.

100 От всичко изложено до момента следва, че в рамките на настоящите дела не е възможно позоваване нито на Антидъмпинговото споразумение на СТО, нито на двата посочени в точка 93 от настоящото решение доклада, поради което валидността на окончателния регламент не би могла да се прецени с оглед на тях.

По валидността на окончателния регламент с оглед на член 2, параграф 7, буква б) от Регламент № 384/96

101 С първия въпрос по дело C-659/13, както и по същество с първия въпрос и буква а) от втория въпрос по дело C-34/14 запитващите юрисдикции искат да установят дали окончателният регламент е невалиден, доколкото според тях същият е в нарушение на член 2, параграф 7, буква б) от Регламент № 384/96, като се има предвид, че Съветът и Комисията не са се произнесли по исканията за получаване на статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика, представени от китайските и виетнамските производители — износители, които не са били включени в извадката, съставена в приложение на член 17 от този регламент.

102 В случая разглеждането на окончателния регламент води до констатирането на три обстоятелства. Първо, някои китайски и виетнамски производители износители, за които се води разследването, приключило с приемането на този регламент, са поискали да се ползват от статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика, на основание член 2, параграф 7, буква б) от Регламент № 384/96. Второ, Комисията е решила да приложи възможността за съставяне на извадки в рамките на разследването на основание член 17 от този регламент с оглед на големия брой засегнати оператори. Трето, Комисията, чиято позиция по този въпрос се потвърждава от Съвета, решава с оглед прилагането на техниката на представителната извадка и големия брой искания за получаване на статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика, получени от нея, да се произнесе по исканията на китайските и виетнамските производители износители, включени в нейната извадка, но не и по исканията на невключените в същата производители износители.

103 С оглед на тези обстоятелства и при съобразяване с релевантната съдебна практика следва да се прецени дали процедурата, довела до приемането на спорните регламенти, е в съответствие с член 2, параграф 7, буква б) от Регламент № 384/96.

104 В това отношение следва най-напред да се отбележи, че член 17, параграф 1 от Регламент № 384/96 предвижда, при висок брой засегнати от антидъмпингово разследване икономически оператори, възможност разследването да се ограничи до приемлив брой лица чрез използването на статистически представителни извадки. Съгласно параграф 2 от този член окончателният избор на включените в тези извадки лица следва да се направи от Комисията. В съответствие с параграф 3 от същия член все пак трябва да се определи индивидуален дъмпингов марж за всеки невключен в извадката износител или производител, който поиска това, освен ако техният брой е толкова голям, че индивидуалните разследвания биха затруднили необосновано задачата и биха забавили приключването му в подходящ срок.

105 По-нататък, член 2 от Регламент № 384/96 предвижда в параграф 1 основно правило, съгласно което определянето на нормалната стойност на стока — един от основните етапи, които трябва да позволят да се установи съществуването на евентуален дъмпинг — обикновено трябва да се основава на реално платената или подлежаща на плащане цена от независими купувачи в страните на износа при обичайни търговски условия (вж. в този смисъл решение GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, т. 19).

106 Когато обаче се осъществява внос от страна с непазарна икономика, член 2, параграф 7, буква а) от Регламент № 384/96 предвижда, че в отклонение от посоченото в предходната точка от настоящото решение основно правило по принцип нормалната стойност се определя на основата на цената или изградената стойност в трета страна с пазарна икономика. Посочената разпоредба има за цел да се избегне вземането под внимание на цените и разходите, прилагани в страните с непазарна икономика, доколкото там тези параметри не са нормален резултат на действащите на пазара сили (решения GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, т. 20 и Съвет/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, т. 66).

107 Освен това при вноса по-специално от Китай, Виетнам и всяка страна с непазарна икономика, която е член на СТО към датата на отправяне на покана за на антидъмпингово разследване, член 2, параграф 7, буква б) от Регламент № 384/96 предвижда, че нормалната стойност ще се определя в съответствие с член 2, параграфи от 1 до 6 от него, ако е показано, въз основа на надлежно мотивирани искания от един или повече производители, установени в тези страни и които са субект на разследване, че за този производител или производители преобладават условия на пазарна икономика.

108 Видно от различните регламенти, от които произтича член 2, параграф 7, буква б) от Регламент № 384/96, тази уредба цели да даде възможност на производителите, подчинени на изискванията на пазарната икономика, които са се появили в съответните страни, да се ползват от статут,

съответстващ в по-голяма степен на личното им положение, а не на общото положение в страната, в която са установени (вж. в този смисъл решения Съвет/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, т. 67—69 и Комисия/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, т. 49).

109 В тази връзка Съдът е постановил, че когато Съветът и Комисията са адресати на искания на основание член 2, параграф 7, букви б) и в) от Регламент № 384/96, те следва да преценят дали представените от съответните производители доказателства са достатъчни, за да се установи, че необходимите критерии са изпълнени (вж. в този смисъл решение Съвет/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, т. 70 и 107).

110 Освен това Съветът и Комисията са задължени да се произнесат по искане за получаване на статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика, направено от всеки производител, установен в страна с непазарна икономика, която е член на СТО към датата на започване на антидъмпингово разследване, включително ако прилагат изготвянето на извадка съгласно член 17 от Регламент № 384/96 (вж. в този смисъл решения Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет, C-249/10 P, EU:C:2012:53, т. 32 и 36—38, както и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет, C-247/10 P, EU:C:2012:710, т. 24, 29, 30 и 32).

111 Накрая, Съдът е приел, че неизпълнението на това задължение води до незаконосъобразност на регламента, с който Съветът е въвел антидъмпингови мита след разследване, тъй като с него се въвеждат антидъмпингови мита и окончателното събиране на временни антидъмпингови мита за стоки на засегнатите производители (вж. в този смисъл решение Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет, C-249/10 P, EU:C:2012:53, т. 43 и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет, C-247/10 P, EU:C:2012:710, т. 37).

112 Оттук следва, че непроизнасянето на Съвета и Комисията по исканията за получаване на статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика, представени от китайските и виетнамските производители износители, които не са включени в извадката, съставена съгласно член 17 от Регламент № 384/96, представлява нарушение на член 2, параграф 7, буква б) от този регламент. Поради това окончателният регламент следва да се обяви за невалиден в това отношение.

По валидността на окончателния регламент с оглед на член 9, параграф 5 от Регламент № 384/96

113 С първия въпрос по дело C-659/13 запитващата юрисдикция иска също да установи дали окончателният регламент е невалиден, доколкото същият е в нарушение на член 9, параграф 5 от Регламент № 384/96, като се има предвид, че Съветът и Комисията не са се произнесли по исканията за индивидуално третиране, представени от китайските и виетнамските производители износители, които не са били включени в извадката, съставена в приложение на член 17 от този регламент.

114 Прегледът на окончателния регламент води до констатацията, че макар някои китайски и виетнамски производители износители, за които се води разследването, с приключването на което е приет този регламент, да са поискали да се ползват от индивидуално третиране на основание член 9, параграф 5 от Регламент № 384/96, Комисията, чиято позиция по този въпрос се потвърждава от Съвета, решава по идентичен начин и поради същите мотиви както при исканията за получаване на статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика, да се произнесе само по исканията за индивидуално третиране на производителите износители, включени в извадката, съставена в приложение на член 17 от споменатия регламент.

115 При това положение следва да се провери дали по този начин Съветът и Комисията са нарушили член 9, параграф 5 от Регламент № 384/96.

116 Разглеждането на тази разпоредба води до няколко констатации.

117 Най-напред от самия ѝ текст следва, че въведените от Съвета или Комисията антидъмпингови мита трябва да се наложат в подходящ за всеки случай размер и на недискриминационна основа за всеки доставчик на стоката, чийто внос е дъмпингов и предизвиква вреда, независимо от източника.

118 По-нататък, от споменатата разпоредба следва, че по принцип когато Съветът и Комисията приемат регламент за налагане на антидъмпингови мита, имат задължение в същия да уточнят размера на антидъмпинговото мито, наложено на всеки производител, за който то се отнася, освен ако такова индивидуалното третиране е неприложимо.

119 Същевременно член 9, параграф 5, първа алинея от Регламент № 384/96 се отклонява от този принцип в случаите по член 2, параграф 7, буква а) от него, когато Съветът или Комисията приеме регламент за налагането на антидъмпингови мита за внос от определен източник, а именно страни без пазарна икономика. Всъщност в този случай законодателят на Съюза е предвидил различно „най-общо“ правило, съгласно което едновременно е необходимо и достатъчно приетият от Съвета или Комисията регламент да уточнява размера на антидъмпинговото мито, наложено за заинтересованата държава доставчик.

120 При все това член 9, параграф 5, втора алинея от Регламент № 384/96 предвижда, че за установените в страна без пазарна икономика доставчици се определя индивидуално антидъмпингово мито, ако освен това имат качеството износител, когато на базата на надлежно обосновани искания докажат, че изпълняват критериите за такова индивидуално третиране. В такъв случай ще им бъде наложено това индивидуално антидъмпингово мито вместо антидъмпинговото мито, определено за страната, което би било приложимо за тях в отсъствието на подобно искане.

121 В това отношение е важно да се отбележи, че макар френският текст на тази разпоредба да може да се тълкува в смисъл, че Съветът и Комисията имат само възможност да приложат индивидуално мито, когато посочените в тази разпоредба условия са изпълнени, от текстовете на същата разпоредба на други езици, и по-специално на немски, английски, датски и италиански, следва, че в този случай посочените институции действително са задължени да приложат индивидуално мито.

122 Съгласно постоянната съдебна практика необходимостта от еднакво прилагане и следователно от еднакво тълкуване на акт на Съюза изключва възможността той да се разглежда отделно според текста на един от езиците, а напротив, изисква да се тълкува в зависимост както от действителната воля на неговия автор, така и в зависимост от преследваната от този автор цел в светлината по-специално на текстовете на всички езици (решение X, C-486/12, EU:C:2013:836, т. 19 и цитираната съдебна практика).

123 При това положение Съветът и Комисията по принцип са задължени да разглеждат исканията за индивидуално третиране, отправени до тях на основание член 9, параграф 5, втора алинея от Регламент № 384/96, и да се произнасят по същите, както трябва да го сторят при наличието на искания за получаване на статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика в съответствие с посоченото в точка 110 от настоящото решение.

124 При все това посочените различни обстоятелства, произтичащи от текста на член 9, параграф 5 от Регламент № 384/96, не позволяват да се отговори на въпроса дали все пак тези институции могат да се освободят от това задължение, ако прилагат техниката на извадката. Следователно

тази разпоредба трябва да се тълкува с оглед не само на нейния текст, но и на контекста си и на целите на правната уредба, от която тя е част (вж. в този смисъл решение VEMW и др., C-17/03, EU:C:2005:362, т. 41 и цитираната съдебна практика). В тази връзка по-специално следва да се разгледа отношението между, от една страна, споменатата разпоредба, и от друга, член 17 от Регламент № 384/96, който предвижда посочената техника на представителната извадка.

125 В това отношение следва най-напред да се констатира, че член 9, параграф 5 от Регламент № 384/96 не съдържа изрично позоваване, предвиждащо прилагането на член 17 в рамките на неговите разпоредби.

126 Текстът на член 9, параграф 5 се отличава от този на член 9, параграф 6 от Регламент № 384/96, който съдържа подобно изрично позоваване.

127 Съществуващата разлика между, от една страна, текста на член 9, параграф 5 от Регламент № 384/96, и от друга страна, на член 9, параграф 6 от него, може да представлява обстоятелство, обосноваващо тълкуването на параграф 5 от член 9 от същия регламент в смисъл, че в неговите рамки, за разлика от параграф 6 от член 9, член 17 от Регламент № 384/96 е ирелевантен.

128 Подобно тълкуване се потвърждава от контекста, в който се вписва член 9, параграф 5 от Регламент № 384/96, и по-специално от член 17, параграф 3 от този регламент, както и от целите, преследвани от правната уредба, от която са част споменатите разпоредби.

129 Действително, макар че член 17, параграф 3 от Регламент № 384/96 цели по-специално да избегне пораждането на прекомерна административна тежест за Комисията и Съвета при определяне на индивидуални дъмпингови маржове, той няма за цел да облекчи или премахне административната тежест, която би произтекла за посочените институции от разглеждането на исканията по член 9, параграф 5, втора алинея от него, тъй като само по себе си това разглеждане не е свързано с определянето на индивидуални дъмпингови маржове за съответните производители износители.

130 Освен това, видно от съображение 7 от Регламент № 1972/2002, втората алинея на член 9, параграф 5 е включена в Регламент № 384/96 с цел определяне на ясни и конкретни критерии, закрепени в букви а)—д) на посочената втора алинея, които трябва да бъдат удовлетворени от производителя износител, установен в страна без пазарна икономика, за да може да поиска прилагането на индивидуално антидъмпингово мито, определено чрез съпоставяне на нормалната стойност, приложима за всички установени в тази страна производители износители, с неговите „отделни износни цени“.

131 Следователно, когато установен в определена страна без пазарна икономика производител износител се позове на член 9, параграф 5, втора алинея от Регламент № 384/96 поради това, че отделните му износни цени са определени достатъчно независимо от държавата, той иска Съветът и Комисията да признаят факта, че в това отношение се намира в коренно различно положение от това на останалите установени в тази страна производители износители. На това основание той иска индивидуализирано третиране в случаите, в които останалите производители износители на практика ще бъдат третирани като единно образувание.

132 Ако трябва да се приеме, че Съветът и Комисията могат да приложат по отношение на производител износител, намиращ се в положението, описано в предходната точка от настоящото решение, антидъмпингово мито, определено за цялата страна на основата на среднопретегления дъмпингов марж, установен за включените в извадката производители износители, без преди това да са се произнесли по искането на такъв производител износител,

това би означавало на тези институции да бъде позволено да третират този производител износител по същия начин като включените в тази извадка, при положение че последните по подразбиране се намират в различно положение.

133 Освен това подобно третиране не би могло да се обоснове с това, че разследването включва голям брой лица, доколкото е невъзможно да се установи преди разглеждането на исканията на основание член 9, параграф 5, втора алинея от Регламент № 384/96 дали броят на износителите производители, които трябва да се ползват от индивидуално мито, е толкова голям, че позволява, подобно на предвиденото в член 17, параграф 3 от този регламент, да се изключи изчисляването на индивидуални дъмпингови маржове. Това тълкуване на член 9, параграф 5 от Регламент № 384/96 не би било в съответствие с принципа на равно третиране, в съответствие с който трябва да се тълкува всеки акт на Съюза (решение Chatzi, C-149/10, EU:C:2010:534, т. 43).

134 От това следва, че с оглед на целта, преследвана с член 9, параграф 5 от Регламент № 384/96, следва да се потвърди изводът, до който Съдът е стигнал временно в точка 127 от настоящото решение.

135 Оттук следва, че непроизнасянето на Съвета и Комисията по исканията за получаване на статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика, представени от китайските и виетнамските производители износители, които не са включени в извадката, съставена съгласно член 17 от Регламент № 384/96, представлява нарушение на член 9, параграф 5 от този регламент. Поради това окончателният регламент следва да се обяви за невалиден в това отношение.

По валидността на окончателния регламент с оглед на член 2, параграф 7, буква в) от Регламент № 384/96

136 Най-напред с третия въпрос по дело C-659/13, както и по същество с първия въпрос и буква а) от втория въпрос по дело C-34/14 запитващите юрисдикции искат да установят дали окончателният регламент е невалиден, доколкото същият е в нарушение на член 2, параграф 7, буква в) от Регламент № 384/96, като се има предвид, че Съветът и Комисията не са се произнесли в предвидения в тази разпоредба 3-месечен срок по исканията за получаване на статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика, представени от китайските и виетнамските производители износители, които са били включени в извадката, съставена в приложение на член 17 от този регламент.

137 Прегледът на окончателния регламент води до констатацията, че макар Съветът и Комисията действително да са се произнесли по исканията за получаване на статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика, представени им от китайските или виетнамски производители износители, включени в тази извадка, те са сторили това едва след изтичането на срока, предвиден в член 2, параграф 7, буква в) от Регламент № 384/96.

138 При това положение следва да се определи дали неспазването на този срок води до невалидност на окончателния регламент.

139 В това отношение от самия текст на член 2, параграф 7, буква в) от Регламент № 384/96 следва, че въпросът дали производител, който е поискал да се ползва от статута на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика, отговаря на критериите, обуславящи предоставянето на този статут, трябва да се разреши в рамките на 3 месеца от започването на разследването (вж. в този смисъл решение Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет, C-249/10 P, EU:C:2012:53, т. 39 и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет, C-247/10 P, EU:C:2012:710, т. 31).

140 От практиката на Съда обаче следва, че неспазването на срока, установен с този член, може да доведе до отмяна на приетия с приключване на производството регламент само ако поради тази нередовност производството е можело да доведе до различен резултат. Освен това, макар лицето, което се позовава на такава нередовност, да не може да бъде задължавано да докаже, че в нейно отсъствие разглежданият регламент би имал по-благоприятно с оглед на интересите му съдържание, то трябва все пак да установи конкретно, че такава хипотеза не е напълно изключена (вж. в този смисъл решения Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Съвет, C-141/08 P, EU:C:2009:598, т. 81, 94 и 114, както и Ningbo Yonghong Fasteners/Съвет, C-601/12 P, EU:C:2014:115, т. 34, 40 и 42).

141 От тази съдебна практика, която може да се приложи към разглеждането на валидността на подобен регламент, следва, че по принцип той също не би могъл да бъде обявен за невалиден, доколкото въвежда антидъмпингови мита за вноса на някои стоки, само поради това, че Съветът и Комисията не са се произнесли в срока, предвиден в член 2, параграф 7, буква в) от Регламент № 384/96, по исканията за получаване на статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика, които са им били представени. Вносителят, който се позовава на тази нередовност, трябва също да приведе конкретни доказателства, че не е напълно изключено, че в отсъствието ѝ регламентът, приет с приключване на производството, би имал по-благоприятно с оглед на интересите му съдържание.

142 В случая обаче от доказателствата по делото не се установява, че вносителите, позоваващи се на неспазването на определения в тази разпоредба срок, доказват конкретно, всеки за себе си, че не е напълно изключено, че в отсъствието на тази нередовност окончателният регламент би имал по-благоприятно с оглед на интересите им съдържание.

143 Оттук следва, че непроизнасянето на Съвета и Комисията в 3-месечния срок, предвиден в член 2, параграф 7, буква в) от Регламент № 384/96, по исканията за получаване на статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика, представени от китайските и виетнамските производители износители, включени в извадката, съставена в приложение на член 17 от същия регламент, не засяга валидността на окончателния регламент.

144 По-нататък, що се отнася до втория въпрос по дело C-659/13, с който запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали окончателният регламент е невалиден, доколкото нарушава член 2, параграф 7, буква в) от Регламент № 384/96, като се има предвид, че Съветът и Комисията не са се произнесли в 3-месечния срок, предвиден в тази разпоредба, по исканията за получаване на статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика, представени от китайските и виетнамските производители износители, невключени в извадката, съставена в приложение на член 17 от същия регламент, следва да се отбележи, че възприетото в предходната точка от настоящото решение тълкуване важи без значение дали съответните производители износители са били включени в извадката или не.

По валидността на окончателния регламент с оглед на член 9, параграф 6 от Регламент № 384/96

145 С първия въпрос и буква а) от втория въпрос по дело C-34/14 запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали окончателният регламент е невалиден, доколкото дъмпинговият марж, приложен за невключените в извадката китайски и виетнамски производители износители, е бил определен в нарушение на член 9, параграф 6 от Регламент № 384/96.

146 По-специално от мотивите на акта за преюдициално запитване е видно, че запитващата юрисдикция иска да установи, на първо място, дали Съветът и Комисията са имали право да изчислят среднопретеглен дъмпингов марж за китайските и виетнамските производители износители, включени в тази извадка, които обаче не са получили статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика, след което на това основание да определят

митото, което да бъде въведено за стоките на операторите, невключени в посочената извадка. На второ място, тя иска да установи дали индивидуалният дъмпингов марж на единствения включен в извадката производител износител, получил статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика, а именно Golden Step, е отчетен правилно в рамките на това изчисляване.

147 В това отношение следва да се отбележи, че член 9, параграф 6 от Регламент № 384/96 гласи, че когато Комисията е ограничила разследването в съответствие с член 17, антидъмпинговото мито по внос от износители или производители, които са станали известни в съответствие с член 17, но които не са били включени в разследването, не надвишава среднопретеглената дъмпингов марж, установен за подбраните в представителната извадка страни. Тази разпоредба предвижда също, че индивидуални мита се прилагат по вноса на износителите или производителите, на които е предоставено индивидуално третиране, както е предвидено в член 17.

148 Освен това член 17, параграф 3 от Регламент № 384/96, на който се позовава член 9, параграф 6 от този регламент, предвижда, както бе отбелязано в точка 104 от настоящото решение, определяне на индивидуален дъмпингов марж за всеки износител или производител, невключен в извадката, който поиска това, освен ако броят им е такъв, че да компрометира добрия ход на разследването.

149 В случая разглеждането на окончателния регламент води до констатирането на няколко обстоятелства. Най-напред Комисията посочва на китайските и виетнамските производители износители, които не са включени в извадката ѝ, че мащабите на разследването не ѝ позволяват да им предостави ползване от индивидуално третиране. На следващо място, антидъмпинговото мито, приложено към стоките на тези оператори, е определено въз основа на среднопретеглената дъмпингов марж, установен за производителите износители, включени в извадката. Накрая, този марж, първоначално изчислен към момент, в който Golden Step все още не е получило статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика, впоследствие е коригиран с оглед на предоставянето на този статут.

150 От това следва, че окончателният регламент не дава основание да се счита, че дъмпинговият марж, приложен за китайските и виетнамските производители износители, невключени в извадката, е бил определен в нарушение на член 9, параграф 6 от Регламент № 384/96.

По валидността на окончателния регламент с оглед на член 3, параграфи 1, 5 и 6, на член 4, параграф 1, на член 5, параграф 4 и на член 17 от Регламент № 384/96

151 С четвъртия си въпрос по дело C-659/13 запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали окончателният регламент е невалиден, като се има предвид, че броят на производителите от Съюза, които са оказали сътрудничество на разследването, е твърде малък, за да позволи на Комисията да направи валидна оценка на вредата, причинена на производството на Съюза, а оттам и на причинно-следствената връзка между разглеждания внос и причинената на производството на Съюза вреда в нарушение на член 3, параграфи 1, 5 и 6, на член 4, параграф 1, на член 5, параграф 4 и на член 17 от Регламент № 384/96.

152 В това отношение се налага констатацията, най-напред, че член 5 от Регламент № 384/96 се ограничава, видно от заглавието си, с уредбата на „[о]бразуване[то] на процедура“ по антидъмпингово разследване, въведена с него. Във връзка с това той по-специално предвижда в параграф 4, че за да се счита за внесена от производството на Съюза, жалбата трябва кумулативно да удовлетворява две условия, отнасящи се до силата на подкрепата, с която се ползва. От една страна, подкрепата трябва да е налице от страна на производители от Съюза, чието съвкупно производство представлява повече от 50 % от съвкупното производство на онази част от производителите на Съюза, която поддържа или се противопоставя на жалбата.

От друга страна, посочената подкрепа трябва да бъде дадена от производители от Съюза, съставляващи не по-малко от 25 % от общото производство на Съюза (решение Philips Lighting Poland и Philips Lighting/Съвет, C-511/13 P, EU:C:2015:553, т. 49).

153 За сметка на това Регламент № 384/96 не предвижда никакви разпоредби относно мерките, които следва да се вземат в хода на разследването в случай на спад в подкрепата на жалбата от страна на производителите, поради което Съветът и Комисията трябва да могат да продължат това разследване, включително когато степента на подкрепа за него би спаднала и въпреки че този спад би означавал, че подкрепата отговаря на равнище на производство под един от двата прага, предвидени в член 5, параграф 4 от този регламент (вж. в този смисъл решение Philips Lighting Poland и Philips Lighting/Съвет, C-511/13 P, EU:C:2015:553, т. 51—54).

154 Следователно в случая фактът, че разследването, чиито условия за започване безспорно са в съответствие с предписанията на член 5, параграф 4 от Регламент № 384/96, се е провело, без непременно на по-късен етап да се е ползвало непрекъснато от подкрепата на производители от Съюза, съставляващи не по-малко от 25 % от общото производство на Съюза, сам по себе си не дава възможност да се приеме, че окончателният регламент нарушава посочения член.

155 На следващо място, от отнасящия се до „[у]становяване[то] на вреда“ член 3, параграфи 1, 5 и 6 от Регламент № 384/96 следва, че Съветът и Комисията трябва да успеят да докажат, с оглед на всички релевантни доказателства по делото, че вносът, предмет на разследване, причинява значителна вреда на „производството на [Съюза]“. На свой ред това понятие е дефинирано в член 4, параграф 1 от посочения регламент като „производителите на подобни стоки в [Съюза] или тези от тях, чието съвкупно производство на подобни стоки съставлява основна част, съгласно член 5, параграф 4, от общото производство на [Съюза] на такива продукти“ (вж. в този смисъл решение Philips Lighting Poland и Philips Lighting/Съвет, C-511/13 P, EU:C:2015:553, т. 69 и 70).

156 В съответствие с член 17, параграфи 1 и 2 от посочения регламент обаче по мащабни дела Комисията има право да ограничи разследването до приемлив брой страни, при условие по-специално че използва статистически представителна извадка съгласно информацията, налична към момента на избор на извадката.

157 В случая самото обстоятелство, че Комисията е избрала да ограничи разследването, приключило с окончателния регламент, до подбраната от нея извадка, само по себе си и в отсъствието на доказателства, които да поставят под съмнение представителността на тази извадка, не позволява да се приеме, че окончателният регламент не удовлетворява изискванията по член 3, член 4, параграф 1 и член 17 от Регламент № 384/96.

158 Оттук следва, че окончателният регламент не дава никакво основание да се приеме, че броят на производителите от Съюза, които са оказали сътрудничество на разследването, е твърде малък, за да позволи на Комисията да направи валидна оценка на вредата, причинена на производството на Съюза, а оттам и на причинно-следствената връзка между разглеждания внос и причинената на производството на Съюза вреда в нарушение на член 3, параграфи 1, 5 и 6, на член 4, параграф 1, на член 5, параграф 4 и на член 17 от Регламент № 384/96.

По валидността на окончателния регламент с оглед на член 3, параграф 2 от Регламент № 384/96 и на член 296 ДФЕС

159 С петия си въпрос по дело C-659/13 запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали окончателният регламент е невалиден, доколкото нарушава член 3, параграф 2 от Регламент № 384/96 и член 296 ДФЕС, като се има предвид, че някои доказателства в

преписката по разследването показват, че при оценката на вредата са били използвани неверни по същество данни, и като се има предвид, че в спорния регламент не се съдържат мотивите, поради които тези доказателства не са били взети предвид.

160 В тази връзка член 3, параграф 2 от Регламент № 384/96 предвижда, че установяването на вредата, която може да е била претърпяна от производството на Съюза, се основава на достоверни доказателства и обективно изследване на обема на дъмпинговия внос и ефекта на този внос върху цените на подобни стоки на пазара на Съюза, както и на последвалото от този внос въздействие върху производството на Съюза.

161 В този контекст от съдебната практика следва, че широкото право на преценка, с което Съветът и Комисията разполагат в областта на общата търговска политика, и най-вече в сферата на мерките за защита на търговията, не ги освобождава от задължението надлежно да съобразят доказателствата, представени им от страните в рамките на разследването (вж. в този смисъл решения GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, т. 30 и 32, както и Съвет/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, т. 107).

162 Същевременно съдебният контрол върху упражняването на това правомощие по повод на жалба по член 263 ДФЕС, както и на преюдициално запитване за валидност по член 267 ДФЕС, трябва да се свежда до проверка дали са спазени процесуалните правила, дали фактите, въз основа на които е направен оспореният избор, са установени точно и дали не е налице явна грешка в преценката на тези факти или злоупотреба с власт (вж. в този смисъл решение Валимар, C-374/12, EU:C:2014:2231, т. 51 и цитираната съдебна практика).

163 В случая от доводите в акта за преюдициално запитване е видно, че Clark се позовава на два документа, според които някои от производителите от Съюза, които са били разследвани, осъществявали измами, които можели да поставят под съмнение надеждността на събраната от Комисията информация, що се отнася до различни икономически данни във връзка със заетостта, инвестициите, оборота или продажбите на производството на Съюза.

164 В това отношение, както подчертава запитващата юрисдикция, е вярно, че окончателният регламент не упоменава тези документи.

165 Същевременно, както отбелязва генералният адвокат в точка 104 от своето заключение, тези два документа, които по същество съдържат само публикувани в пресата твърдения, отнасящи се до ограничен брой производители от Съюза, с оглед на всички останали доказателства, на които Съветът се основава в съображения 144—201 от окончателния регламент, за да установи наличието на вреда за производството на Съюза, не позволяват да се приеме, че този извод е опорочен от явна грешка в преценката или че би било необходимо Съветът изрично да изясни в този регламент причините, поради които е счел, че тези документи са неубедителни.

166 От това следва, че не може да се счита, че окончателният регламент нарушава член 3, параграф 2 от Регламент № 384/96 и член 296 ДФЕС поради това, че някои доказателства в преписката по разследването показват, че при оценката на вредата са били използвани неверни по същество данни и че в спорния регламент не се съдържат мотивите, поради които тези доказателства не са били взети предвид.

По валидността на окончателния регламент с оглед на член 3, параграф 7 от Регламент № 384/96

167 С шестия въпрос по дело C-659/13 запитващата юрисдикция иска да установи дали окончателният регламент е невалиден, доколкото същият е в нарушение на член 3, параграф 7 от Регламент № 384/96, като се има предвид, че Съветът и Комисията не са провели правилно разграничението между последиците от дъмпинговия внос и другите фактори, които причиняват вреда на производството на Съюза.

168 В тази връзка член 3, параграф 7 от Регламент № 384/96 предвижда по-специално че се изследват и известните фактори, различни от дъмпинговия внос, които причиняват вреда на производството на [Съюза] в същия момент, за да се гарантира, че вредата, причинена от тях, не се приписва на дъмпинговия внос.

169 В този контекст Съветът и Комисията са задължени да изследват дали определяната от тях вреда действително произтича от дъмпингов внос и да изключат вредата, настъпила в резултат от други фактори, и по-конкретно тази, която се дължи на поведението на самите производители от Съюза. В това отношение тези институции следва да проверят дали влиянието на тези други фактори не е било в състояние да прекъсне причинно-следствената връзка между разглеждания внос, от една страна, и претърпяната от производството на Съюза вреда, от друга страна. Те трябва също да се уверят, че вредата, която се дължи на тези други фактори, не се отчита при определянето на вреда. Ако обаче Съветът и Комисията установят, че въпреки подобни фактори причинената с този внос вреда е съществена, като последица от това може да бъде установена причинно-следствената връзка между този внос и вредата, претърпяна от производството на Съюза (вж. в този смисъл решения Transnational Company „Kazchrome“ и ENRC Marketing/Съвет, C-10/12 P, EU:C:2013:865, т. 23—25, както и TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, т. 35—37).

170 Освен това лицата, които изтъкват незаконосъобразността на антидъмпингов регламент, следва да представят доводи и доказателства, които могат да установят, че факторите, които не са свързани с вноса, са могли да имат такова значение, че да поставят под въпрос наличието на причинно-следствената връзка между вредата, претърпяна от производството на Съюза, и дъмпинговия внос (решения Transnational Company „Kazchrome“ и ENRC Marketing/Съвет, C-10/12 P, EU:C:2013:865, т. 28, както и TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, т. 42).

171 В случая в съображения 222—240 от окончателния регламент Съветът и Комисията са преценили последиците от останалите фактори, които са в състояние да увредят производството на Съюза. В тази връзка те по-специално са преценили резултатите от износа на производството на Съюза, въздействието на вноса от трети страни и ефекта на премахването на квотите върху вноса от Китай, след което стигат до извода, че въздействието на посочените фактори не поставя под въпрос значителната вреда, причинена на това производство от дъмпинговия внос.

172 От акта за преюдициално запитване и доводите, на които същият се позовава, е видно, че Clark единствено предлага, от една страна, алтернативна оценка на тези различни фактори, и от друга страна, без допълнителни уточнения поставя под съмнение някои от методологическите решения, взети от Съвета и Комисията. За сметка на това то не привежда никакви доводи, позволяващи да се счита, че окончателният регламент е опорочен от явна грешка в преценката.

173 От това следва, че не може да се приеме, че окончателният регламент нарушава член 3, параграф 7 от Регламент № 384/96 поради това, че Съветът и Комисията не са провели правилно разграничението между последиците от дъмпинговия внос и другите фактори, които причиняват вреда на производството на Съюза.

174 От всички изложени съображения следва, че на въпроси 1—6 по дело C-659/13, както и на първия въпрос и буква а) от втория въпрос по дело C-34/14 следва да се отговори, че:

— Окончателният регламент е невалиден, доколкото нарушава член 2, параграф 7, буква б) и член 9, параграф 5 от Регламент № 384/96.

— Разглеждането на тези въпроси не разкрива никакво основание, годно да засегне валидността на окончателния регламент с оглед на член 296 ДФЕС, както и на член 2, параграф 7, буква в), на член 3, параграфи 1, 2 и 5—7, на член 4, параграф 1, на член 5, параграф 4, на член 9, параграф 6 или на член 17 от Регламент № 384/96, разгледани поотделно, що се отнася до някои от тези членове или разпоредби, и съвместно, що се отнася до други от тях.

По първия въпрос и буква а) от втория въпрос по дело C-34/14, доколкото засягат и регламента за продължаване

175 Както бе посочено в точки 78 и 79 от настоящото решение, с първия въпрос и буква а) от втория по дело C-34/14 запитващата юрисдикция иска да установи валидността на регламента за продължаване с оглед на същите мотиви като посочените във връзка с окончателния регламент.

176 В това отношение е достатъчна констатацията, че регламентът за продължаване не съдържа никакви индикации, установяващи надлежно, че преди приемането му Съветът и Комисията са извършили отново преценка на позицията на различните китайски и виетнамски производители износители, визирани от окончателния регламент, за да определят дали онези, които при започване на първоначалното разследване са поискали да се ползват от статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика на основание член 2, параграф 7, буква б) от Регламент № 384/96 или от индивидуално третиране на основание член 9, параграф 5 от него, са можели да претендират за такъв статут или такова третиране в рамките на преразглеждането.

177 От това следва, че на тези въпроси следва да се отговори, че регламентът за продължаване е невалиден в същата степен като окончателния регламент.

По въпросите относно тълкуването на член 236 от Митническия кодекс

По понятието за дължими сборове по смисъла на член 236, параграф 1 от Митническия кодекс

178 Със седми въпрос по дело C-659/13 запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали при положение като разглеждането в главните производства юрисдикциите на държавите членки могат да се основават на решения, с които съдът на Съюза е отменил регламент за въвеждането на антидъмпингови мита, доколкото същият се е отнасял до определени производители износители, посочени в него, за да приеме, че митата, наложени за стоките на други производители износители, посочени в този регламент, намиращи се в същото положение като производителите износители, по отношение на които този регламент е бил отменен, не са дължими по смисъла на член 236, параграф 1 от Митническия кодекс.

179 В това отношение от член 263, четвърта алинея ДФЕС следва, че всяко физическо или юридическо лице може да заведе иск, съгласно условията, предвидени в първа и втора алинея, срещу решенията, които са адресирани до него или които го засягат пряко и лично. Освен това член 264, първа алинея ДФЕС предвижда, че ако искът е обоснован, съдът на Съюза обявява атакувания акт за недействителен.

180 В тези рамки трябва да се подчертае най-напред, че когато лице поиска от съда на Съюза отмяната на акт, съдът на Съюза е сезиран само с разпоредбите от акта, които засягат лицето. Разпоредбите, засягащи други лица, които не са били оспорени, не попадат в предмета на спора, по който съдът на Съюза следва да се произнесе (решения Комисия/AssiDomän Kraft Products и др., C-310/97 P, EU:C:1999:407, т. 53 и Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, т. 25).

181 На следващо място, отмяната, разпоредена от съда на Съюза в рамките на такова производство, ако има основания за това, не би могла да излиза извън границите на поисканото от жалбоподателя (решения Комисия/AssiDomän Kraft Products и др., C-310/97 P, EU:C:1999:407, т. 52, както и Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, т. 24).

182 Накрая, макар че абсолютното действие, с което се ползват отменителните решения на съда на Съюза, се свързва както с техния диспозитив, така и с мотивите, съставляващи необходимо основание за него, това действие не може да доведе до отмяна на акт, който не е бил подложен на проверка от страна на този съд, макар и актът да е опорочен от същата незаконосъобразност (решения Комисия/AssiDomän Kraft Products и др., C-310/97 P, EU:C:1999:407, т. 54 и Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, т. 26).

183 С оглед на тези съображения в хипотезата, при която в рамките на жалба за отмяна, подадена от пряко и лично засегнато от акт с общо приложение лице, например регламент, с който се налагат антидъмпингови мита, съдът на Съюза отменя този акт в частта, засягаща посоченото лице, като частичната отмяна не се отразява на законосъобразността на останалите разпоредби на този акт, и по-специално на разпоредбите, с които се установяват антидъмпингови мита за стоки, различни от произведените, изнесени или внесени от такова лице (вж. в този смисъл решение Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, т. 10, 24 и 27).

184 Обратно, след като тези разпоредби не са били оспорени в срока, предвиден в член 263 ДФЕС, от лицата, които са били легитимирани да поискат тяхната отмяна, посочените разпоредби са станали окончателни по отношение на тях (решение Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, т. 29 и цитираната съдебна практика). Освен това, докато не бъдат оттеглени, обявени за невалидни вследствие на преюдициално запитване или възражение за незаконосъобразност, тези разпоредби се ползват от презумпция за легалност, което означава, че произвеждат пълно правно действие по отношение на всяко друго лице (вж. в този смисъл решение CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, т. 39 и цитираната съдебна практика).

185 При това положение на седми въпрос по дело C-659/13 следва да се отговори, че при положение като разглежданото в главните производства юрисдикциите на държавите членки не могат да се основават на решения, с които съдът на Съюза е отменил регламент за въвеждането на антидъмпингови мита, доколкото същият се е отнасял до определени производители износители, посочени в него, за да приеме, че митата, наложени на стоките на други производители износители, посочени в този регламент, намиращи се в същото положение като производителите износители, по отношение на които този регламент е бил отменен, не са дължими по смисъла на член 236, параграф 1 от Митническия кодекс. След като такъв регламент не е бил оттеглен от приелата го институция, не е бил отменен от съда на Съюза или обявен от Съда за невалиден поради това, че налага мита за стоки на посочените други производители износители, тези мита остават дължими по смисъла на споменатата разпоредба.

По наличието на непредвидими обстоятелства или непреодолима сила по смисъла на член 236, параграф 2 от Митническия кодекс

186 С буква б) от втория въпрос по дело C-34/14 запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 236, параграф 2 от Митническия кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че пълното или частично обявяване от съда на Съюза за невалиден на регламент, с който са въведени антидъмпингови мита, представлява непредвидимо обстоятелство или непреодолима сила по смисъла на тази разпоредба.

187 Най-напред, от самия текст и структурата на член 236 от Митническия кодекс следва, че макар недължимите към момента на внасянето им антидъмпингови мита по принцип да трябва да бъдат възстановени от митническите органи в съответствие с параграф 1 от този член, такова възстановяване все пак е възможно само ако са изпълнени наложените във връзка с него условия, сред които е предвиденото в параграф 2 от този член (решения Ikea Wholesale, C-351/04, EU:C:2007:547, т. 67, Trubowest Handel и Makarov/Съвет и Комисия, C-419/08 P, EU:C:2010:147, т. 25 и CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, т. 20).

188 От това по-специално следва, че икономическият оператор, който е платил тези мита, по принцип може да иска тяхното възстановяване само и доколкото не е изтекъл предвиденият в член 236, параграф 2, първа алинея от Митническия кодекс тригодишен срок (вж. в този смисъл решение CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, т. 21).

189 Същевременно член 236, параграф 2, втора алинея от Митническия кодекс предвижда изрично, че този срок се продължава, ако молителят представи доказателство, че е бил възпрепятстван да го спази поради непредвидими обстоятелства или непреодолима сила. Оттук следва, че всяко лице, което възнамерява да се ползва от такова продължаване, трябва за целта да докаже наличието поне на един от тези случаи.

190 По-нататък, видно от член 236 от Митническия кодекс, тълкуван в неговия контекст, възстановяването на внесеното от икономическите оператори антидъмпингово мито се предоставя само при определени условия и в конкретно определени случаи, поради което представлява изключение от нормалния режим на внос и износ, предвиден в Митническия кодекс, и поради това разпоредбите, които го предвиждат, подлежат на стриктно тълкуване (решения Нидерландия/Комисия, C-156/00, EU:C:2003:149, т. 91 и CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, т. 24).

191 При това положение понятията за непредвидими обстоятелства и непреодолима сила, съдържащи се в член 236, параграф 2, втора алинея от Митническия кодекс и позволяващи продължаване на 3-годишния срок, в който икономическият оператор може да иска възстановяване на антидъмпинговото мито, считано от датата, на която му е било съобщено за него, трябва да се тълкуват стриктно (вж. в този смисъл решение CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, т. 25).

192 В контекста на тази уредба и двете посочени понятия се характеризират по-конкретно с обективен елемент, свързан с наличието на извънредни обстоятелства, извън контрола на лицето, позоваващо се на тях (вж. в този смисъл решение CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, т. 27 и 28, както и цитираната съдебна практика).

193 Нито обстоятелството, че в решения Brosmann Footwear (HK)и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53) и Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (C-247/10 P, EU:C:2012:710) един от двата спорни регламента е бил частично отменен от Съда по отношение на лица, различни от Puma, нито фактът, че единият или другият от тези актове може да бъде обявен изцяло или частично за невалиден в отговор на отправените до Съда въпроси по настоящите дела, биха могли да се

считат за извънредно обстоятелство или за обстоятелство извън контрола на лицето в смисъла, изискван за да се установи наличието на непредвидими обстоятелства или непреодолима сила (вж. в този смисъл решение CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, т. 30).

194 При това положение на буква б) от втория въпрос по дело C-34/14 следва да се отговори, че член 236, параграф 2 от Митническия кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че пълното или частично обявяване от съда на Съюза за невалиден на регламент, с който се въвеждат антидъмпингови мита, не представлява непредвидимо обстоятелство или непреодолима сила по смисъла на тази разпоредба.

По съдебните разноски

195 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) **Регламент (ЕО) № 1472/2006 на Съвета от 5 октомври 2006 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито и окончателното събиране на временното мито, наложено върху вноса на някои обувки с горна част от кожа с произход от Китайската народна република и Виетнам, е невалиден, доколкото нарушава член 2, параграф 7, буква б) и член 9, параграф 5 от Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета от 22 декември 1995 година за защита срещу дъмпингов внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност, изменен с Регламент (ЕО) № 461/2004 на Съвета от 8 март 2004 г.**

   Разглеждането на преюдициалните въпроси не разкрива никакво основание, годно да засегне валидността на Регламент № 1472/2006 с оглед на член 296 ДФЕС, както и на член 2, параграф 7, буква в), на член 3, параграфи 1, 2 и 5—7, на член 4, параграф 1, на член 5, параграф 4, на член 9, параграф 6 или на член 17 от Регламент № 384/96, изменен с Регламент № 461/2004, разгледани поотделно, що се отнася до някои от тези членове или разпоредби, и съвместно, що се отнася до други от тях.

2) **Регламент за изпълнение (ЕС) № 1294/2009 на Съвета от 22 декември 2009 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито върху вноса на някои обувки с горна част от естествена кожа с произход от Виетнам и с произход от Китайската народна република, приложимо и към вноса на някои обувки с горна част от естествена кожа, доставяни от Административен район със специален статут Макао, декларирани или не с произход от Административен район със специален статут Макао, след преразглеждане с оглед изтичане на срока на действие съгласно член 11, параграф 2 от Регламент № 384/96, е невалиден в същата степен като Регламент № 1472/2006.**

3) **При положение като разглежданото в главните производства юрисдикциите на държавите членки не могат да се основават на решения, с които съдът на Европейския съюз е отменил регламент за въвеждането на антидъмпингови мита, доколкото същият се е отнасял до определени производители износители, посочени в него, за да приемат, че митата, наложени на стоките на други производители износители, посочени в този регламент, намиращи се в същото положение като производителите износители, по отношение на които този регламент е бил отменен, не са дължими по смисъла на член 236, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври**

1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността. След като такъв регламент не е бил оттеглен от приелата го институция на Европейския съюз, не е бил отменен от съда на Съюза или обявен от Съда на Европейския съюз за невалиден, поради това че налага мита за стоки на посочените други производители износители, тези мита остават дължими по смисъла на споменатата разпоредба.

4) **Член 236, параграф 2 от Регламент № 2913/92 трябва да се тълкува в смисъл, че пълното или частично обявяване от съда на Европейския съюз за невалиден на регламент, с който се въвеждат антидъмпингови мита, не представлява непредвидимо обстоятелство или непреодолима сила по смисъла на тази разпоредба.**

Подписи